

NÁMA HATTA

léto 2023 • časopis hnutí Haré Krišna

Rathajátrové léto

Čandriká a Džagannáth

Úžasný příběh blízké smrti

Dvacet let na ulici

Obsah

4 SERIÁL

Transcendentální deník 6
- Hari Šauri dás

6 PŘEDNÁŠKA

Překonat duality
a označení
- Šríla Prabhupáda

8 ISKCON NEWS

Džajádvaita Svámí
Nová telátka na farmě
Bhakti Vigjána Gósvámí

10 ROZHOVOR

Dvacet let na ulici
- Vaijásaki dás

16 ÚVAHA

Protože chci!
- Džajgurudéva dás

18 FOTOREPORTÁŽ

Rathajátrové léto
- Kasturí Maňdžarí déví dásí & Anádi Čaitanja dás

22 FILOZOFIE

Celý svět slouží vaišnavům
- Šríla Bhaktivinóda
Thákura

23 PŘEDNÁŠKA

Pravidla a regulace na
duchovní cestě
- Bhakti Vigjána Gósvámí

28 REFLEXE

Prabhupádova slova jako
nástroj pro zneužívání
- Mahátma dásí

29 PRÍBĚH

Čandriká a Džagannáth
- Džalángí déví dásí

35 ZDRAVÍ

Ájurvéda pro 21. století 5
- Íšání déví dásí

37 SVATÉ JMÉNO

Úžasný příběh blízké smrti
- Ánanda Vrindávaní déví
dásí

40 RECEPT

Domácí zmrzlina &
mrkvový dortík
- Bradžarání déví dásí

Zakladatel-áčárja Śrí Śrímada A. Č.
Bhaktivédánta Svámí Prabhupáda
Mezinárodní společnost pro vědomí Kříšny

Vydavatel

CENTRUM PRO VÉDSKÁ STUDIA

Lužce 48, Karlštejn 267 18

www.harekrsna.cz

www.harekrsna-luzce.cz

www.govindashop.cz

www.govinda.cz

REDAKTORKA: Džalángí déví dásí

736 245 446, jalangi@email.cz

SAZBA: Madhu Pandit dás

KOREKTURY: Hémalatá Thákurání déví dásí

PŘEDPLATNE: Íšání déví dásí

774 919 977, namahatta@seznam.cz

SPOLUPRACOVALI:

ANANGA SÉVIKÁ DÉVÍ DÁSÍ, BHAKTA JAN MAREŠ,
NARÁKRITÍ DÁS, NITÁI NAVADVÍPAČANDRA DÁS,
PÁDA PAŇKADŽA DÁS, PRAHLÁD NRISINHA DÁS,
PRÁNANÁTHA HARI DÁS, PRÉMA VILÁS DÁS, PRIJA-
KIRTÍ DÁS, RÁMAKÉLÍ DÉVÍ DÁSÍ, RÁSABIHÁRÍ DÉVÍ
DÁSÍ, SUDŽANÍ DÉVÍ DÁSÍ

V časopise jsou použity obrazové
podklady z BBT

Čtvrtletník Nāma Hatta, 27. ročník, č. 3

Vydáno v létě 2023

Registrační číslo MK ČR E 16036

Príspevky na vydávání časopisu
můžete zasílat na adresu vydavatele
nebo na účet časopisu:
2401331184 / 2010

Kde nás najdete

Centrum pro védská studia,
Lužce 48, Karlštejn, 267 18
tel. 311 516 558, 736 107 009
www.harekrsna-luzce.cz

Farma Krišnúv dvůr,
Městečko u Benešova č. 1,
Postupice, 257 01
tel. 603 700 512
www.krisnuvdvur.cz

**Haré Krišna centrum
Harinám Mandir,**
Zenklova 107, Praha 8, 180 00
tel. 603 205 991
facebook.com/harinama.mandir

**Kazatelské centrum
Prabhupád bhavan,**
Kapucínské nám. 310,
Brno-střed, 602 00
tel. 739 634 848
www.bhavan.cz

Náma Hatta centrum Čakra,
Lutošín 7, Kostelec na Hané,
798 41
tel. 731 154 233

Kazatelské centrum Hari-dhám,
tel. 603 958 447
www.haridham.cz

Farma Nava Gókula,
Skavsko 518, Morkovice-Slížany
tel. 605 732 154
www.gokula.cz

VEGETARIÁNSKÉ RESTAURACE

Góvinda, Soukenická 27, Praha 1
tel. 605 700 872
www.govindarestaurace.cz

Góvinda, Na hrázi 5, Praha 8
tel. 284 823 805
www.govinda-vegclub.cz

Balaráma, Orlická 9, Praha 3
tel. 222 947 365
www.balarama.cz

Góvinda, Husova 464, Benešov
tel. 731 761 831
www.govindabene.cz

Haré Krišna,

ačkoliv se zdálo, že ten temný mrak bolesti z odchodu Kadamby Kánany Mahárádže nikdy neodejde, život jde přesto dál. Prahou se opět majestátně projel Pán Džagannáth se svými svatými sourozenci a letošní Rathajátrá byla snad nejlepší festival všech dob. Jižními Čechami prošli hrdinští účastníci Padajátry a podobně jako v dobách Pána Čaitanji rozdávali svaté jméno, prasádam a transcendentální knížky Šríly Prabhupády od města k městu a od vesnice k vesnici. Stejně tak jako s undergroundovou scénou propojení oddaní na legendárním trutnovském festivalu, jehož podium už více než dvacet let zdobí laskavá tvář Pána vesmíru.

Pokračují i stateční sankirtanovi oddaní, kteří neúnavně rozdávají stovky knih lidem, kteří, považte, o Krišnovi třeba do dnešního dne nikdy ani neslyšeli, a nebytí milosti těchto oddaných, asi by to tak zůstalo až do konce jejich životů. Další oddaní vaří a smaží a pečou a rozdávají Krišnovi obětované dobroty už na tolika místech Čech a skrze prasádam postupně mění své okolí, v němž se dříve či později jistě objeví dušičky připravené přijmout milost Pána Čaitanji.

A tak navzdory odchodům vznešených vaišnavů mise Šríly Prabhupády pokračuje. Proto, že z transcendentálního hlediska roz-

dílu mezi vapu a vání – osobní přítomností a pokynem – není. Každý oddaný se tak podle své kapacity snaží přispět k obrovskému poslání Šríly Prabhupády. Někdo v monumentální šíři jako Hanumán, někdo víc jako pavouček, který ze všech sil nese své zrno písku, aby ho přidal ke stavbě mostu na Lanku.

A takhle podobně, jeden opírající se o druhého, můžeme pokračovat jak ve službě ostatním, tak i v kultivaci našich vlastních duchovních životů. Den za dnem, rok za rokem. A pak plynule přejít za Mahárádžem, který, jak slíbil, už tam na nás čeká s tak úžasným festivalem lásky, jaký jsme si zatím ani neuměli představit. A než přijde náš čas, prý ani moc dlouho už trvat nebude!

Vaše služebnice
Džalángí déví dásí

Zveme vás!

na **středeční program**
v Góvindě,
Soukenická 27, Praha 1
od 18 hodin

na **nedělní hostinu**
v chrámu Lužce,
Lužce 48, Karlštejn
od 14 hodin

a do dalších chrámů, středisek a restaurací
hnutí Haré Krišna po celé České republice

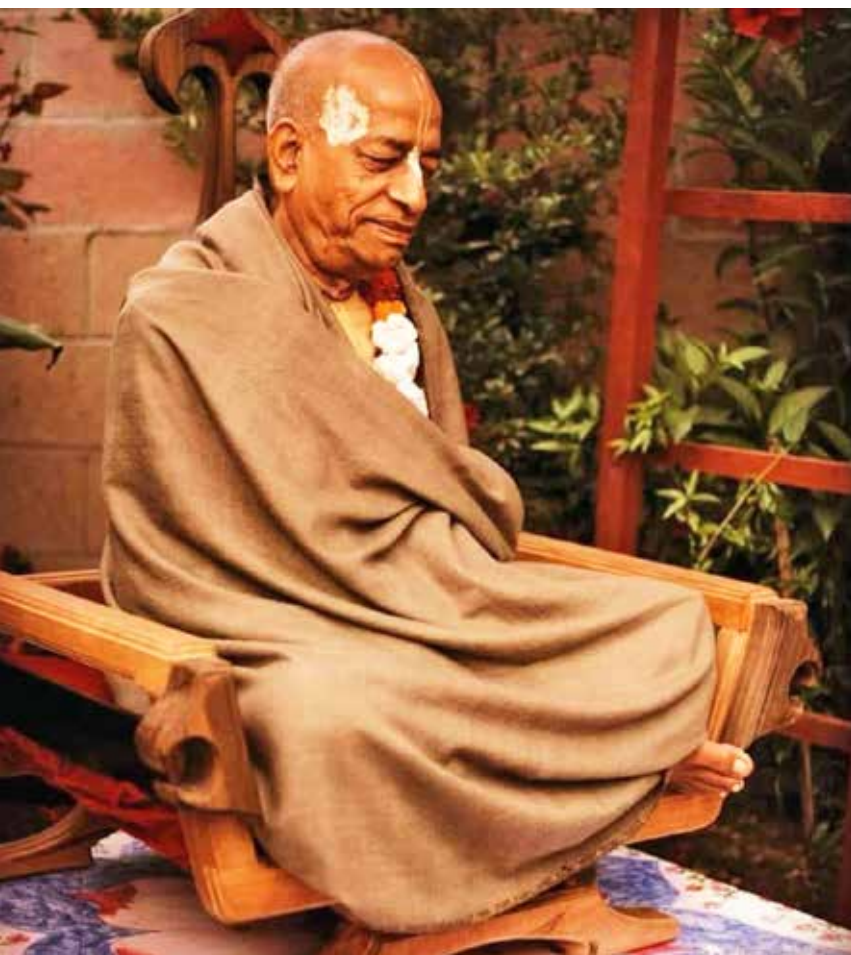
Nové Dillí

30. listopadu 1975

Zatímco Šrílu Prabhupádu na střeše masírovali, připojil se k němu Hansadúta prabhu. Poté, co chvíli poseděl a četl si z pátého zpěvu Šrímad Bhágavatamu, vyjádřil Šrílovi Prabhupádovi své ocenění nově vydaného svazku. Prabhupáda si s ním povídal a vychvaloval požitky z posezení na slunci. Řekl, že všichni rádžarišiové v dřívějších věcích měli hlavní města v Indii kvůli příjemnému, slunečnému počasí. Dokonce i během zimy jsou dny teplé a slunečné a v létě jsou večery velmi příjemné a mírné.

Hansadúta se zeptal Šríly Prabhupády na možnost otevření střediska v Kábulu. Vysvětlil, že tamní obyvatelé projeví o naši Společnost zájem. A projíždí tamtudy značná část mladých lidí ze Západu, z nichž mnozí jsou vnímaví k učení o duchovním životě.

Prabhupáda chtěl, abychom jednali s jasnou inteligencí, což viděl jako příznak vědomí Kříšny.

Šríla Prabhupáda souhlasně prohlásil, že jeho touhou je vidět středisko v každém městě na světě. Povzbudil Hansadútu, aby v této snaze pokračoval a pokusil se něco založit.

Gópál Kříšna se k nám na střeše připojil, aby dokončil přípravy na zítřejší cestu na Kurukšétru. Když se zeptal, kdo bude na cestě Jeho Božskou Milost doprovázet, Šríla Prabhupáda pohybem hlavy vzhůru okamžitě ukázal na mě. „On může jet.“

Gópál Kříšna projevil mírné překvapení, protože jsem jen dočasná náhrada. „Hari-šauri, Šrílo Prabhupádo?“

Na což Prabhupáda odpověděl: „Musím dostávat masáž.“

K mému velkému potěšení byla tedy díky Prabhupádově milosti moje funkce jeho služebníka prodloužena a budu mít první možnost cestovat s Jeho Božskou Milostí.

* * *

Bohužel jsem dnes opět udělal chybu s horkou vodou pro jeho koupel. Pamatoval jsem si, že mám vložit elektrické topné těleso do kbelíku s vodou, ale pošetile jsem jej zapomněl zapnout. Tentokrát to Šrílu Prabhupádu popudilo a pokáral mě, protože musel počkat, až se voda zahřeje. Nedostávalo se mi slov. Svěsil jsem hlavu a cítil jsem se hrozně. Bylo to podruhé během tří dnů a bylo to neomluvitelné.

Nyní dovedu pochopit, že i když je Prabhupáda velmi tolerantní vůči našim chybám vyplývajícím z nezkušenosti, očekává od nás, že se z našich chyb poučíme. Prostou nedbalost naprosto nesnáší. Chce, abychom jednali s jasnou inteligencí, což vidí jako příznak našeho vědomí Kříšny.

* * *

Poté, co se Prabhupáda naobědval, krátce klidně poseděl ve svém obývacím pokoji. Pak prošel pokojem služebníků do své ložnice, aby si odpoledne zdříml. Hansadúta, Harikéša a já jsme byli v pokoji pro služebníky a obědvali jsme. Když přišel, složili jsme poklony. Seděl jsem na podlaze a jedl z misky lžící, a když jsem si klekl, lžící jsem odložil a opřel si ruku o koleno.

Prabhupáda se na mě okamžitě podíval a řekl: „Ale, ty jíš, a pak?“ Položil si ruku na různé části těla, jako by chtěl znázornit dítě znečišťující si špinavou rukou oblečení.

Šrī Šrī Nītāi Navadvīpačandra

Mahāprasādam

SLADKOSTI • SLANÉ KEŠU • ČIDVA • SMĚS OŘECHŮ A SUŠENÉHO OVOCE

K DOSTÁNÍ:

- v restauraci Góvinda Soukenická, Praha •
- v chrámu ISKCON Lužce •

• online na www.govindashop.cz (pouze pokud objednáváte i jiné zboží z e-shopu) •

• možnost zaslání poštou - samotné mahāprasādam objednávejte na e-mailu ss.tm@seznam.cz •

Instinktivně jsem se chystal říci: „Šrílo Prabhupádo, moje ruka není znečištěná. Jím lžící.“ Ale rozmyslel jsem si to a ovládl jsem se. Prabhupáda to samozřejmě viděl. Uvědomil jsem si, že Prabhupáda prostě ví lépe, co představuje čistotu. Smál se. Když kolem nás prošel do ložnice, zavrtěl hlavou a řekl: „Všichni jste vychováni jako mléččové.“

Večer jsem pak opět, aniž bych si nejprve umyl ruce, uchopil nádobu s vodou po manipulaci s talířem Šríly Prabhupády. Okamžitě si toho všiml a opravil mě. Zasmál se a řekl mi, abych si z toho nic nedělal. Jak řekl, úlohou gurma je hledat na žákovi chyby a opravovat je.

Přijímat Prabhupádovo pokárání bylo zároveň zahanbující i příjemné. Jeho standard čistoty je o tolik vyšší než ten náš. Svým bystrým pozorováním a objektivní kritikou nás cvičí na nejvyšší úroveň, připravuje nás na službu Kříšnovi. Jsem velmi šťastný, že mě Prabhupáda velice trpělivě vychovává. I když nám někdy říká mléččové, je na své západní žáky ve skutečnosti velmi hrdý. Neustále před svými návštěvníky poukazuje na to, jak jsme se změnili.

Tyto události mě přiměly uvědomit si neomezenou trpělivost Šríly Prabhupády při výcviku svých žáků. I když musel dávat tyto pokyny v posledních deseti

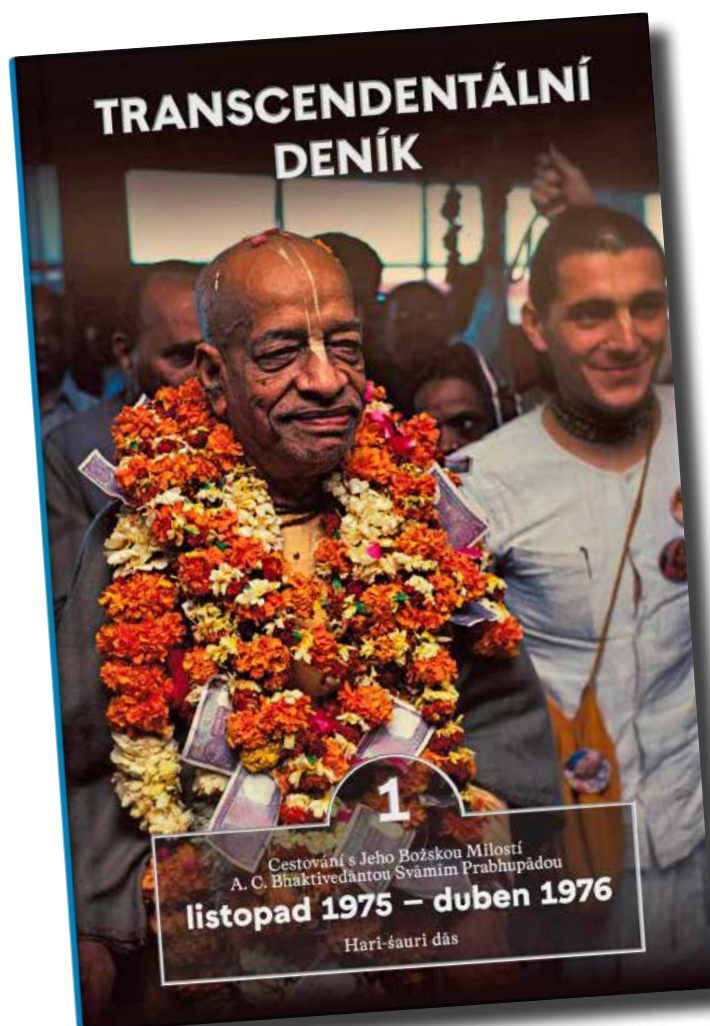
letech nastokrát, je stále připraven trpělivě učit každého nového žáka stejné věci znovu a znovu, za předpokladu, že mu nechybí postoj pokorné služby a touha učit se.

* * *

Konečně se stanovil plán Šríly Prabhupády – pojedete na Kurukšétru 1. prosince a do Vrindávanu následujícího dne. Gópál Kříšna mě dnes informoval, že jakmile Šríla Prabhupáda přijede do Vrindávanu, musím okamžitě odjet do Kalkaty pomoci s vedením chrámu. Harikéša dal také jasně najevo, že již zařídil, aby roli maséra ve Vrindávanu převzal někdo jiný.

Tato krátká epizoda mého života se tedy bohužel chýlí ke konci. Přesto však mám pocit ohromující vděčnosti za to, že mi v těchto několika posledních dnech byla dovolena osobní služba Jeho Božské Milosti. Je to něco, co jsem nikdy neočekával, a ani si to nezasloužil; skutečně bezpříčinná milost Šríly Prabhupády a Kříšny.

Tuto skvělou knihu si můžete objednat na www.prabhupad.cz 📖

Překonat duality a označení

Hmotný svět je světem duality – v parném létě nás trápí vedro a v zimě tuhé mrazy. Jednou jsme šťastní, a vzápětí jsme nešťastní. Jednou nás lidé chválí, a po nějaké době nás pomlouvají. V tomto hmotném světě duality není možné porozumět jedné věci, aniž bychom porozuměli jejímu opaku. Nepochopím, co je úcta, pokud nevím, co je to pohana. Také nepochopím, co je to neštěstí, pokud jsem nepoznal štěstí, a stejně nepochopím, co je štěstí, pokud jsem neprožil utrpení.

Člověk musí transcendovat tyto duality, které nás budou provázet tak dlouho, dokud budeme mít hmotné tělo. Když se člověk snaží zbavit hmotného pojetí – nikoliv těla, ale hmotného pojetí, musí se naučit tyto duality

snášet. V druhé kapitole Bhagavad-gíty Křišna říká Ardžunovi, že duality ve formě radosti a strastí existují jen kvůli tělu. Jsou jako kožní nemoc, jako svědění. Když nás něco svědí, neměli bychom se zbláznit a začít se škrábat. Neměli bychom zešilet a zanechat svých povinností jen proto, že nás štípl komár. Mnoho dualit je nutné snášet, ale když svou mysl upřeme na Křišnu, budou se nám zdát všechny duality nepodstatné.

Teorie nestačí!

Jak je možné tyto duality snášet?

*gjána-vigjána-triptátmá
kúta-sthó vidžíténdrijah
jukta itj učjaté jógí
sama-lóštrášma-káňčannah*

„Praví se, že člověk, který je plně uspokojen získaným a zrealizovaným poznáním, se nazývá jogín

(neboli mystik) a je seberealizovanou duší. Takový člověk již dosáhl transcendentální úrovně a dospěl k sebeovládání. Na všechno – na hroudu, kámen či zlato – pohlíží stejně.“ (Bg. 6.8)

Gjána je teoretické poznání a vigjána je praktické poznání. Student určitého vědního oboru se musí naučit jak vědecké teorie, tak i jejich praktické použití. Pouze teoretické poznání mu nebude k ničemu. Musí umět použít poznání v praxi. Podobně i v józe se člověk nemá spokojit pouze s teoretickým poznáním. Musí ho uvést do praxe.

Pochopit, že „já nejsem toto tělo“, a zároveň dělat všemožné nesmysly, to je k ničemu. Existuje mnoho společností, jejichž členové se vši vážností studují védátskou filozofii a přitom kouří, pijí a užívají si smyslného života. Mít pouhé teoretické poznatky nikomu nepomůže. Poznání se musí projevit i v praktic-

Jak vypadá praktická realizace?

Mysl je klidná a vyrovnaná a nezajímá se o lákadla hmotného světa.

kém životě. Člověk, který opravdu pochopil, že „není toto tělo“, se bude snažit omezit své tělesné potřeby na minimum. Bude-li jen stále zvyšovat své tělesné požadavky a přitom si myslet „nejsem toto tělo“, k čemu mu bude takové poznání? Uspokojený může být člověk jen tehdy, když jdou gjana a vigjana ruku v ruce.

Opravdová jóga

Když někdo prakticky zrealizuje duchovní poznání, pak provádí opravdovou jógu. Někteří lidé chodí na hodiny jógy, ale jejich život zůstane stejný jako předtím. Nijak se nezmění, nemají žádnou realizaci. Jak vypadá praktická realizace? Mysl je klidná a vyrovnaná a nezajímá se o lákadla hmotného světa. Člověka, který se takto ovládá, již nepřitahuje hmotný lesk a na všechno – na kámen, zlato nebo hroudu – se dívá stejně. Hmotná civilizace vytváří ve jménu pokroku tolik věcí jen pro smyslový požitek. Ale ten, kdo setrvává v józe, se na tyto věci dívá jako na odpadky na ulici. A co více:

*suhriṇ-mitrārj-udāsīna-
madhjastha-dvēśja-bandhuṣu
sādhuṣv api ča pāpēṣu
sama-buddhir viśiṣyatē*

„Pokročilejší je ten, kdo se dívá stejně na přátele, druhy, nepřátele, lidi nestranné, závistivé, příbuzné, zbožné či hříšné.“ (Bg. 6.9). Jsou různé druhy přátel. Suhrit je přirozeně laskavý a vždy si přeje naše dobro. Mitra je obyčejný přítel a udāsīna je neutrální. V hmotném světě je tedy někdo našim příznivcem, přítelem nebo osobou neutrální – ani přítelem, ani nepřitelem. Jiný může být prostředníkem mezi mnou a mými nepřáteli a v tomto verši je označován slovem madhja-stha.

Na základě svých vlastních úvah také někoho můžeme považovat za zbožného a jiného za bezbožného.

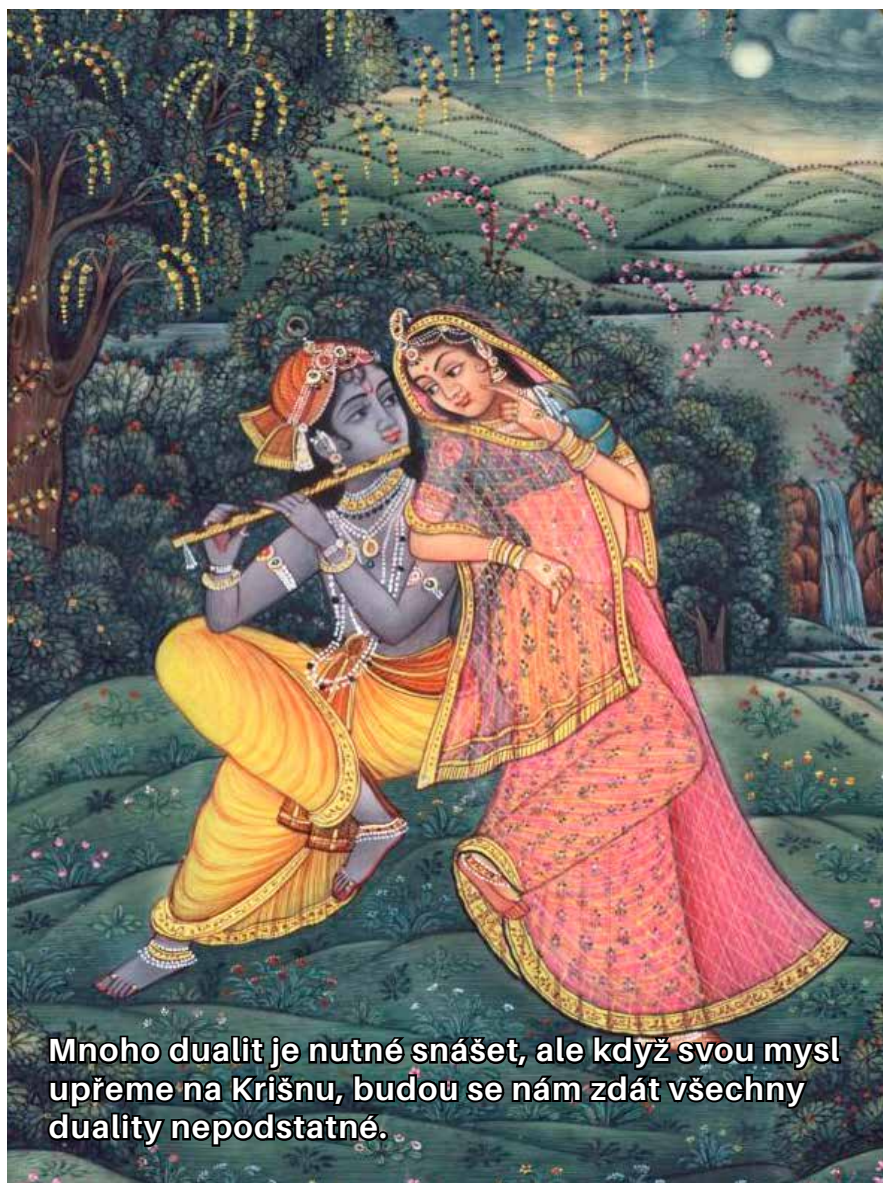
Transcendentální úroveň

Pro člověka na transcendentální úrovni však všichni přátelé a nepřátelé přestávají existovat. Skutečně učený člověk se již nedívá na ostatní jako na své přátele a nepřátele, protože ve skutečnosti „nikdo není můj přítel ani nepřítel, nikdo není můj otec, nikdo není má matka atd.“. Všichni jsme pouze živé bytosti hrající na jevišti úlohu otce, matky, dítěte, přítele, nepřítel, hříšníka nebo světce... Je to jako velké drama s mnoha postavami hrajícími různé úlohy. Na jevišti může být někdo naším nepřítelem nebo něčím

jiným, ale mimo jeviště jsou všichni herci přáteli.

Podobně hrajeme s těmito těly na jevišti hmotného světa a jeden druhému dáváme mnoho označení. Mohu si myslet „To je můj syn“, ale ve skutečnosti žádného syna počít nemohu. Není to možné. Nanejvýš mohu zplodit nějaké tělo. Žádný člověk nedokáže vytvořit živou bytost. Při pohlavním styku žádná živá bytost nevzniká. Živá bytost je umístěna do emulze sekrecí. To je závěr Šrīmad Bhāgavatamu. Všechny vztahy mezi těly jsou jen hrou na jevišti. Člověk, který je skutečně realizovaný a je skutečným joginem, již tyto tělesné odlišnosti nevidí.

Dokonalost jógy, kapitola 5 🌸

Mnoho dualit je nutné snášet, ale když svou mysl upřeme na Krišnu, budou se nám zdát všechny duality nepodstatné.

Džajádvaita Svámí v Česku

V květnu vůbec poprvé navštívil Českou republiku Jeho Svatost Džajádvaita Mahárádž, jeden z prvních žáků Šríly Prabhupády. Zasvěcení dostal v roce 1968 ve věku devatenácti let, sloužil jako redaktor/asistent editora téměř všech knih Šríly Prabhupády vydaných během jeho života.

Tato cesta do Česka byla součástí Mahárádžova turné po Evropě. Mahárádž velice milostivě podnikl tuto náročnou cestu, aby utěšil smutek oddaných po odchodu Jeho Svatosti Kadamby Kánany Mahárádže. Nejprve přijel na farmu Nava Gókula na Moravě, kde přednášel 9. a 10. května, poté dal 10. května večerní přednášku v nabitě restauraci Góvinda v Soukenické v Praze a následně jel na farmu Krišnův dvůr, kde se zdržel do 12. května.

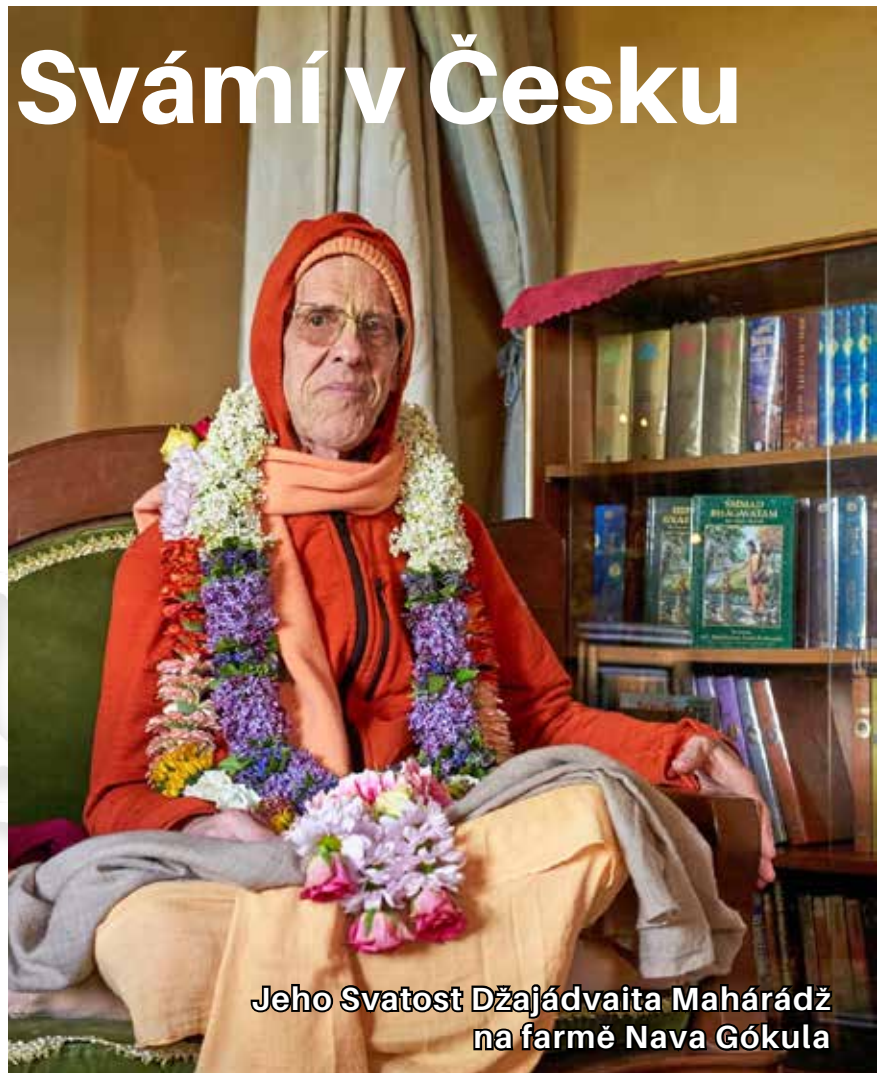
Nová telátka na farmě Krišnův dvůr

V první polovině letošního léta nastal na farmě Krišnův dvůr opravdový babyboom. V místní góšale se během tří týdnů narodilo pět telat: 19.6 se kravičce Uttaře narodila jalovička Khadžalakí; 22.6. se kravičce Vaikunthé narodili dva býčci – jako správná dvojčátka byli

pojmenováni Nakula a Sahadéva; 5.7 se kravičce Taře narodila jalovička, která dostala jméno Nandíní, a nakonec 10.7 se kravičce Sévité narodila jalovička Rangíní.

Připomeňme, že každý má možnost podpořit farmu v rámci projektu „Górákša - ochrana

krav“ převodem jakékoliv částky na speciální transparentní účet 2901326277/2010 (var. symbol: 108). V květnu bylo na účet přijato 27 851 Kč (z toho je 11 066 Kč příspěvek na voly od Padajátry), a v červnu 20 786 Kč (z toho 7 550 Kč – od Padajátry)

Jeho Svatost Džajádvaita Mahárádž
na farmě Nava Gókula

Jalovička Nandíní několik hodin po narození

Bhakti Vigjána Gósvámí Mahárádž v Čechách

Historicky druhá návštěva Bhakti Vigjána Gósvámího Mahárádže, žáka Rádhanátha Svámího, v České republice proběhla v červnu 2023. Během první návštěvy v roce 2013 byl v ČR jen jeden den. Mahárádž se zúčastnil třech velkých večerních programů - 13. a 14.6. v Harinám Mandiru v Praze a 15.6. na farmě Krišnúv dvůr. Účast odda-

ných byla vysoká - kolem sto dvaceti hostů během každého programu. Velmi příkladná byla spolupráce oddaných v kongregaci během zajišťování organizace Mahárádžovy návštěvy a služeb během programů. Proslýchá se, že Mahárádžovi se v Čechách velmi líbilo, takže budeme doufat, že to nebyla jeho poslední návštěva u nás. 🙏

Jeho Svatost Bhakti Vigjána Gósvámí
Mahárádž na farmě Krišnúv dvůr

Dvacet let na ulici

Sankírtan dás

Letošní Gaura Púrnimu to bylo 20 let, co Sankírtan Prabhu začal rozdávat knížky jako „full time“ sankírtan oddaný. Je to zřejmě první oddaný v naší játre, který tuto službu dělá tak dlouho jako svoji hlavní činnost. Díky svému odhodlání a věrnosti této službě se těší mnoha prvenstvím: Vyhrál nejvíce maratonů Šríly Prabhupády v České republice - zatím 15 prvenství. Na většině ostatních maratonů, které za těch 20 let proběhly, obsadil skoro vždy první místo. A za celou svoji kariéru doposud rozdal bezmála 120 tisíc knížek, což je nejvíce ze všech oddaných, kteří kdy rozdávali v Česku, a podle World Sankirtan Newsletteru ho to řadí na 60. místo na světě od začátku distribuce knih v ISKCONu.

Představ se nám trochu, pro ty, kdo by tě třeba neznali, kdo jsi, kdy jsi začal praktikovat bhakti jógu, kdy ses připojil do ášramu, něco málo z historie fungování a co je teď tvoje hlavní služba?

Haré Krišna. Bhakti jógu jsem začal praktikovat na jaře roku 1999. To mi bylo 17 let. Po dokončení studia na střední lesnické škole a velmi pestrobarevném praktikování oddané služby během studií, jsem se v létě 2001 mohl milostí oddaných připojit do chrámu na Zličíně. Tam jsem zažíval nejkrásnější roky svého života. A ty vlastně pokračují až dodnes. Dneska je moje hlavní služba vedení chrámu v Brně a také farmy Nava Gókula, ale snažím se, aby distribuce knih byla stále mojí pravidelnou činností. Co víc mám o sobě říct? Miluji dobré prasádam a sním ho hodně. Rád stu-

duji knihy Šríly Prabhupády a sdílím je s ostatními. Trávím hodně času na farmě, mám rád výzvy a dobrodružství ve službě Krišnovi. Jsem stále na cestách. Mám rád systém, rád, poslušnost, poctivou práci (pro Krišnu) a plné nasazení. Krišna mi poslal moc pěkný tým oddaných a přátel, díky kterému můžeme společně dělat krásnou službu. V rámci sankírtanu taky rád rozdávám ode dveří ke dveřím - ve vesnicích i v panelákách. Připadá mi, že tam tak nějak víc musím záviset na Krišnovi.

Co tě inspirovalo a proč jsi vůbec šel na sankírtan?

Nejvíc mě asi inspirovalo a stále inspiruje vědomí toho, že distribuce knih velmi těší Šrílu Prabhupádu. Je to juga-dharma. Chci být Šrílovi Prabhupádovi nějak nápomocný. A taky je pro mě důležité, že sankírtan umožňuje rychleji očistit srdce - a to opravdu potřebuji.

Od začátku jsem pravidelně jezdil do chrámu na Zličíně, a ten žil sankirtanem. Občas jsem měl příležitost pomoci s úklidem sankirtanových „venů“ (obytných dodávek) a s nošením knih. Bylo to velmi vzrušující připravovat takto vozidla na sankirtanovou misi. Jednou mě dokonce sankirtan oddaní svezli sankirtanovým autem do Brna, abych nemusel platit za vlak zpátky do školy. To byl tenkrát Panasa Prabhu se Satjakáranou Prabhuem. Pamatuji si, že se mě Satjakárana Prabhu cestou ptal, co mě nejvíc v knihách Šríly Prabhupády zaujalo. Byla to taková mystika, jak tam zaparkovali v Brně u „Myší díry“ a chystali se spát v tom autě s tím, že druhý den půjdou rozdávat. Ještě si večer před spaním rozbalili nebeské banány ze Sunday feastu, podělili se se mnou, a já odcházel na vlak, abych dojel do Hranic, kde jsem studoval. Říkal jsem si, že tak jako oni bych chtěl také jednou žít.

Kdo by mohl odolat? Kdo by to nechtěl zkusit? Kdo by nechtěl být zapojen do takové činnosti a moci tak obětovat výsledky rozdaných knih Šrílovi Prabhupádovi? Taky jsem chtěl. A postupně tato touha sílila. I když má mysl a lenost nade mnou občas vítězila, nakonec jsem byl schopen se této službě alespoň trochu chopit.

Jaké byly začátky na sankirtanu?

Jak bych to tak řekl... Začátky byly „tuhý“. Ve vztahu k našim sankirtanovým velikánům té doby jsem byl (a stále jsem) jen malá světluška. Měl jsem takové dva začátky. První je, když jsem šel opravdu poprvé rozdávat na ulici, a druhý je, kdy jsem začal se sankirtanem jako se svojí hlavní službou a začal ho dělat, jak říkáme, na „full-time“.

Takže poprvé jsem se rozhodl vyrazit na sankirtan na maraton Šríly Prabhupády v roce 2000. V Lutotíně, kam jsem občas jezdil za oddanými na víkendy, jsem si u Ašvahariho Prabhua nakoupil asi 30 knížek – matně si vzpomínám, že to byly Královny Kuntí, Prabhupádovy životopisy a také nějaké „Sto osmičky“ (kuchařky). Když jsem si je od Ašvahariho Prabhua přebíral, poznamenal, že je to hodně knih. Já jsem se divil: Proč hodně? Vždyť sankirtan oddaní ze Zličína rozdají i 100 a více za den. Proč bych nemohl rozdat 30? Odvezl jsem si knihy na internát v Hranicích na Moravě a v pondělí jsem po škole vyrazil do ulic.

Nejdříve jsem počkal, až se začne stmívat, aby mě náhodou neviděl nějaký učitel nebo spolužák. Někdy jsem se za to trochu styděl – nestyděl jsem se za to, že jsem oddaný, ale nějak mi bylo nepříjemné, že bych tam někoho z nich měl při této činnosti potkat. Do parikramky jsem si nabalil asi 15 knih. Přišel jsem na náměstí a začlo to – mysl začala sabotovat. Nejdřív jsem si tedy náměstí obešel, abych „našel vhodné místo“. Když jsem dělal už třetí kolečko a stále nikoho neoslovil, pochopil jsem, že se vlastně bojím. „Tak to teda ne, musím už začít!“ Blížila se pátá hodina odpolední a za chvíli se náměstí úplně vyliční. Vyhlídl

jsem si tedy jednu starou babičku v podloubí a opatrně ji oslovil. Hrubě mi odsekla, že jde do kostela, a ať tady s tím neotravuju, že jsou to jen bludy. To mi na odhodlání moc nepřidalo. No, nějak jsem se vzchopil a postavil se na roh podloubí a začal oslovovat další lidi. Krišnovou milostí jsem do večera rozdal nějakých 7 velkých knih a k tomu nějakou tu kuchařku. Byl jsem v extázi. Když jsem se vrátil na intr, říkal jsem si, že to zítra musím rozjet víc, že je to málo a že sankirtan oddaní rozdávají mnohem více.

I když jsem byl velmi šťastný, zároveň mi nedocházelo, že je to ve skutečnosti pěkný výsledek. Další den mi však mysl naložila ještě víc a bylo ještě těžší začít oslovovat lidi než včera. Ten večer jsem rozdal 3 knížky. Ve středu odpoledne jsem opět vyrazil, a nebral si nikdo. Ale

vůbec nikdo. Modlil jsem se, prosil jsem Krišnu, snažil se... Nic. Po asi dvou hodinách si nakonec jedna paní, uprostřed hranického náměstí, koupila knížku. Byl jsem šťastím bez sebe. Div jsem tam neskákal radostí. Možná jsem vlastně opravdu i skákal a radoval se: „Rozdal jsem knihu Šríly Prabhupády! Ten člověk dostal šanci vrátit se zpátky k Bohu!“ Vnímám to jako tu nejúžasnější věc. A moc jsem děkoval Krišnovi, že mi to umožnil.

Drazí oddaní, žádné velké záznaky tu nečekejte – žádný mystický zvrát. Další den jsem rozdál už jen jednu kuchařku a pak jsem odjel na víkend do Lutotína. Tam nás ještě Ašvahari Prabhu vyslal do nějaké okolní vesnice – mě a Páda Pankadžu Prabhu (tenkrát bhakta Pepa z Drahan). Tam se mi kupodivu dařilo a rozdál jsem okolo deseti knížek. Ale, abych řekl pravdu, už se mi pak po nějakou delší dobu na sankirtan nechtělo. Celé to na mou

mysl a povahu bylo moc, neměl jsem také žádné praktické vedení a říkal jsem si, že možná jednou budu spíš ten púdžárí než sankirtan oddaný. No, mysl dokáže divy.

V roce 2001 jsem ukončil střední školu a druhý den po maturitě odešel do chrámu na Zličíně na Bhakta program a po něm započal svůj brahmačárí výcvik. Z nějakého důvodu ze mě skoro hned po bhakta programu udělali templ komandera. Měli jsme jako bhaktové spoustu služby – všechny úklidy, prádlo, pomoc v kuchyni a v púdžárí. Miloval jsem to! Konečně jsem mohl dělat to, co jsem si přál – jen služba Krišnovi, žádná škola, žádné jiné povinnosti. Měl jsem rád všechny služby, které nám byly přiděleny. A úplně nejvíc mě bavilo pomáhat v kuchyni a sloužit prasádám. Celé chrámové zázemí bylo na nás – tak, aby se sankirtan oddaní, kteří jezdili do chrámu na víkend, mohli plně soustředit na svoji službu. My

bhaktové jsme v tu dobu chodili na sankirtan jen velmi výjimečně. Harinámy jsme měli každý týden, ale s knížkami jsme moc nechodili. Prakticky jsme vyrazili vždy jen někdy při harinámu a pak před Vánoci – trošku s kokoskami do panelákových na Stodůlkách a myslím jednou jsem šel s knížkami, ale dostal jsem „kartáč“ (neboli nakládačku – jednoduše to vůbec nešlo). Ve službě templ komandera jsem zůstal až do jara 2003. V zimě toho roku jsem začal cítit víc a víc dychtivost jít na sankirtan. Začal jsem pro to tak nějak dozrávat. Narákriti Prabhu, náš chrámový prezident, mě také v tu dobu informoval, že to bude brzy moje hlavní služba a svoji zodpovědnost komandera předám Parama Karunovi Prabhuovi.

Takže po Gaura Púrnimě 2003 jsem začal svůj první travelling. První týden jsem jel s Paňča-Tattvou Prabhuem a Jašómati-sútou Prabhuem. Jeli jsme do jižních Čech. Rozdával jsem mezi 5 až 10 knihami za den. Oni rozdávali 40 až 50. Zvláště si však pamatuji Strakonice, kde jsem rozdál hned prvnímu člověku ráno a druhou knihu až tomu poslednímu v pět večer. To bylo všechno. Ve vanu však ten večer čekaly komíny palačinek, které tam Jašómatí za odpoledne nasmažil. Nechybělo dostatek šlehačky, jahod, panýru a dalších nezbytností – takže to byl nakonec příjemný den.

V dalších týdnech jsem pak jezdil s Mahášringou Prabhuem a začal rozdávat okolo 20 knih denně. A pak se všemi ostatními sankirtan oddanými té doby, a vesměs jsem se společně s Madhukantou Prabhuem každý týden dělil o poslední a předposlední místo na sankirtanové listině. Tak nás na nějakou dobu převedeli pod Gadádharovu taktovku na „door to door“. Na konci roku jsem byl pro malé výsledky

Sankírtan dás

- Žák HH Bhakti Vikáše Maharádže
- Chránový prezident ISKCON Brno - Prabhupád Bhavan.
- Narodil se 29. 9. 1981 v Novém Městě na Moravě, vystudoval střední lesnickou školu v Hranicích.
- Během studia se začal zajímat o vědomí Kršny a v roce 2001 absolvoval Bhakta program v chrámu v Praze na Zličíně. V dalších letech podstoupil brahmačáří výcvik ve stejném chrámu, v roce 2003 získal první a 2005 druhé zasvěcení. V letech 2005 až 2009 se kromě distribuce knih věnoval vedení nových bhaktů a brahmačářích.
- V roce 2009 odcestoval na 6 měsíců do Indie, kde mimo jiné v chrámu v Salemu absolvoval Bhakti Šástri. V roce 2010 založil kazatelské centrum Prabhupád Bhavan v Brně. Od roku 2011 je členem Národní rady české játry. V roce 2012 započal Harinám sankírtan bus party program a v roce 2015 spolu s kongregací brněnského centra a s Rukminí Ramanou Prabhuem založil farmu Nava Gókula.
- V roce 2018 podstoupil Teacher training course a Bhakti šástri teacher training course v Májápuru, aby mohl oficiálně vyučovat bhakti šástri.

stažen ze sankírtanu zpět do chrámu, abych uvolnil místo druhým. V tu dobu už jsem však měl pevné přesvědčení, že sankírtanová služba je jedinečná a že se k ní musím naplno vrátit. Asi za dva měsíce jsem byl zpět. To také pomohlo prolomit tehdejší pověru, že ten, kdo ze sankírtanu přijde zpátky do chrámu do jiné služby, ten už se na sankírtan nevrátí.

Co ti pomáhá/pomáhalo překonávat těžké období na sankírtanu a vydržet tak dlouhou dobu?

V první řadě si vždy vzpomenu na Šrílu Prabhupádu. „Šrílu Prabhupádo, já pro vás chci něco podstatného udělat. Nemohu z této služby utéct. Vy to ode mě očekáváte a já

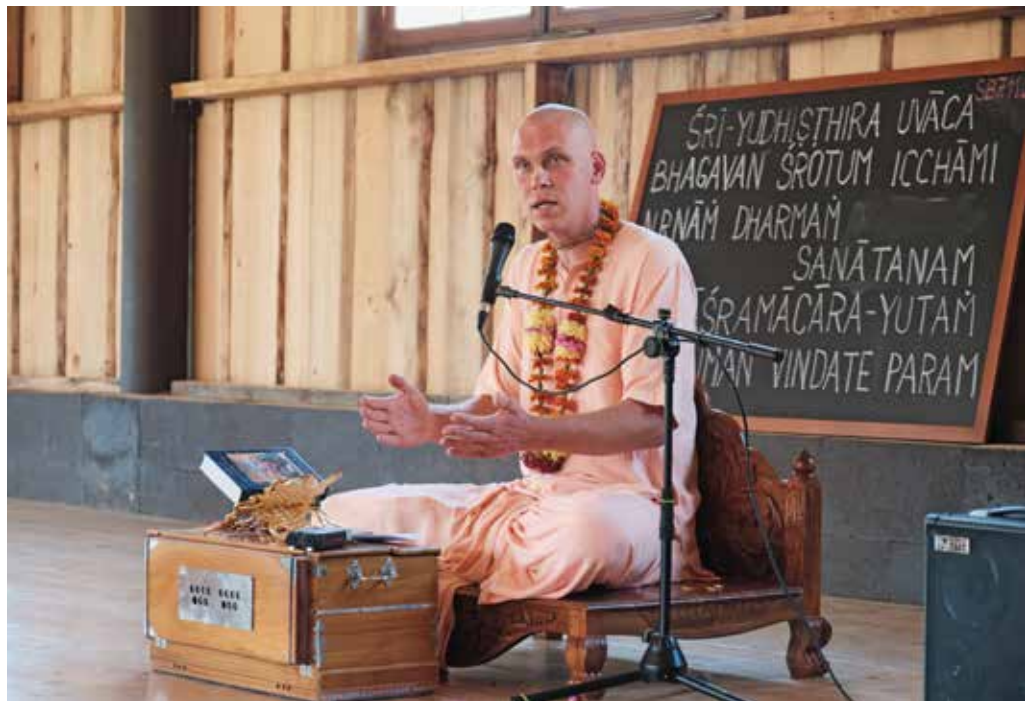
musím pokračovat.“ Dále je potřeba mít smysl pro povinnost. Jestli nás to baví nebo nebaví, je nám to příjemné nebo nepříjemné – to není důležité kritérium. Důležité je, že je to má povinnost a z té bych měl učit svoji radost.

Rádhávallabha Prabhu nás v chrámu na brahmačáří výcviku vždycky učil, že je v těžkých chvílích vždy potřeba hledat útočiště u Kršny. Tak jsem se to snažil dělat. Bral jsem ty těžké situace jako potřebné k mému očištění. Říkal jsem si, že když si tím neprojdou teď, tak to bude muset přijít někdy potom. Často jsem také pozoroval, že v těch těžkých obdobích tak nějak víc člověk tíhne v modlitbě ke Kršnovi. A uvědomoval jsem si, že je to vlastně požehnání, že na Něj mohu takto intenzivně myslet.

Řekl bych, že to přišlo až tak po šesti, sedmi letech, kdy jsem se začal na sankírtan každé ráno opravdu těšit.

Co člověka drží na sankírtanu, jsou také určité ty zážitky, které jinde nezažije. Ty neuvěřitelné příběhy, které se odehrávají, a to očekávání, co všechno ještě zažijeme – jakým způsobem se Kršna k těm lidem dostane a jak člověka použije ve svém plánu.

Navíc ode mě mnozí očekávají, že budu prostě na sankírtanu. Sankírtan patří na sankírtan a hotovo. A můj Guru Maharádž se vždy těší z výsledků a z toho, že rozdávám knihy. Samozřejmě ostatní služby se nabalují víc a víc. Ale nějak mi Kršna dává sílu to za tím vše zkombinovat. A těch dva-

cet let vlastně ani nebylo dlouho. To uteklo hrozně rychle.

Co ti sankirtan přináší?

Já se ptám hlavně, co ten můj sankirtan přináší lidem a misi Šríly Prabhupády. Sankirtan neděláme tolik kvůli sobě jako kvůli druhým. Je to oběť – jagja. Ale samozřejmě i mně beze sporu přináší hodně. Dal mi hodně realizací ve službě Krišnovi. Je to příležitost se každý den znovu odevzdávat a záviset na Pánu. Je radost někomu zprostředkovat začátek jeho duchovní cesty. Ten pocit, že tě Krišna používá a dějí se často zázračné věci. Cítím tam, že dělám něco podstatného pro Šrílu Prabhupádu, něco, o čem si mohu být plně jist, že ho těší.

Taky v posledních letech, kdy mám manažerskou roli a vedu prakticky dvě centra – sankirtan je činnost, která mi pomáhá všechny své povinnosti mentálně zvládnout. Pomáhá mi to vyčistit si hlavu od všech starostí, které s sebou management a vedení druhých přirozeně nesou. Na sankirtanu jsi jednoduše ty, knížky, guru, Krišna a ti lidé. Je to krásná činnost.

Co považuješ za klíčové dovednosti/předpoklady pro to, aby oddaný mohl začít rozdávat knihy a vydržel?

Oddaný to musí hlavně chtít. Musí hodně číst Prabhupádovy knížky. Musí chtít potěšit Šrílu Prabhupádu a být ochoten obětovat svoje pohodlí. To jsou hlavní kvalifikace. Když pochopíme, jak jsou ty knížky důležité a jak moc je ti lidé potřebují, tak se budeme přirozeně o ně chtít podělit. K tomu když přidá dobrou

sádhanu, služebnický postoj, přijme vedení od zkušených sankirtan oddaných a bude se jim snažit sloužit – to vše dohromady mu dá solidní základ pro tuto službu.

Vítězové maratonů v české játre

1990	Níla Mádhava dás
1991	Níla Mádhava dás
1992	Níla Mádhava dás
1993	Níla Mádhava dás
1994	Níla Mádhava dás
1995	Níla Mádhava dás
1996	Níla Mádhava dás
1997	Lakšmívan dás
1998	Lakšmívan dás
1999	Lakšmívan dás
2000	Panasa dás
2001	Panasa dás
2002	Paňča-tattva dás
2003	Jašómatí-súta dás
2004	Sankirtan dás
2005	Sankirtan dás
2006	Sankirtan dás
2007	Sankirtan dás
2008	Sankirtan dás
2009	Vaijásaki dás
2010	Vaijásaki dás
2011	Vaijásaki dás
2012	Sankirtan dás
2013	Sankirtan dás
2014	Sankirtan dás
2015	Sankirtan dás
2016	Suréšvar dás
2017	Sankirtan dás
2018	Sankirtan dás
2019	Sankirtan dás
2020	Sankirtan dás
2021	Sankirtan dás
2022	Sankirtan dás

A aby vydržel? Takových samozřejmě nebude mnoho – těch, kteří tuto službu dělají naplno a dlouhodobě. Aby toho byl oddaný schopen, musí tuto službu zušlechťovat, a zušlechťovat zvláště pečlivě své vědomí Krišny. Mít jasné pochopení důležitosti sankirtanu a upřednostnit potřeby mise před svými přáními. Je nutné rozvíjet kvalitu dobra a stálost. Po nějakém čase to bude pro něj přirozené. Pro brahmačářiho to může být technicky jednoduš-

ší než pro grihasthu. Takže pokud má oddaný tuto volbu, bude nápomocné zůstat brahmačárim.

Kolik knih jsi rozdal nejvíc za den a co za tím stálo?

V tomto ohledu jsem ve srovnání se svými předchůdci nerozdal žádný příliš výjimečný výsledek. Na svém druhém maratonu Šríly Prabhupády v roce 2004 se mi poprvé podařilo prorazit mystickou hranici 100 velkých knížek za den. To bylo v Chebu. A další den jsem dal svůj životní rekord – 135 knih v Karlových Varech. Ten jsem od té doby dlouho nepřekonal – až pak nějak v roce 2015 se mi podařilo rozdat 152 v Liberci. Ten stejný výsledek 152 knih se mi podařilo rozdat ještě jednou v Chomutově o tři roky později.

A co za tím stálo? Velkou inspiraci do maratonů mi tenkrát dal Paňča-Tattva Prabhu, kterého asi dnes skoro nikdo nezná, ale stále drží rekord nejvíce rozdaných knih za den v Česku (275 knih v Opavě padlo 23.12.2002). Za každou moji stovkou, zvláště v těch prvních letech na sankirtanu, stála velká koncentrace. Byl jsem jakoby napumpovaný – čentoval jsem jako nikdy jindy, často jsem ráno ještě vařil pro

ostatní ve skupině, abych si zajistil co nejvíce milosti. V osm už jsem stál na ulici a neproplýtval ani okamžik. Byl jsem odhodlaný, že to tam musí padnout. Vždycky jsem si říkal, že Krišna použije nejvíce toho, kdo prokáže, že chce být nejvíce použit. Tak jsem se snažil na všech frontách, aby si vybral mě a skrze mě rozdal nejvíc. Taky jsem vždy chodil za púďžárim a prosil ho, aby se každé ráno za nás sankirtan odda-

né pomodlil, abychom mohli hodně rozdat, a přidal tam ještě malou modlitbičku za mě, abych rozdal ještě víc :-).

Ten výsledek v Liberci v roce 2015 už byl spíš opravdu jen Krišnova milost. Po těch letech na sankirtanu už člověk není pořád jak na jehlách a rozdává tak víc s klidem. A ten den to Krišna pustil a všichni si brali od rána až do večera. Kanáí Thákur mi jen vozil knihy, protože jsme parkovali docela daleko. A kousek vedle Suréšvara Prabhu rozdal 120 knih – což byl pro něj také nejlepší den.

Co bys doporučil oddaným, kteří nežijí v ášramu, aby se odhodlali jít rozdávat knihy?

V první řadě si musí pořídit knihy na rozdávání a mít je doma. Ideálně tak, aby je měli na očích a připomínali se jim. Pak už je to dost individuální – jak moc je kdo schopen sám vyrazit do ulic. Je určitě dobré kontaktovat své lokální sankirtan oddané a poprosit je, aby mohli jít s nimi. Já jsem určitě k dispozici a mohu takto posloužit. Naše letní bus party je také pěkná příležitost, jak jít na sankirtan takovou nenásilnou formou. A pokud nevyrazíme přímo do ulic nebo domovů lidí, můžeme knihy rozdat mezi své příbuzné, přátele a další lidi, které potkáváme – třeba v lokálním krámu se zeleninou nebo opraváři auta. K tomu jim přibalit trochu prasádam a určitě to bude mít dobrý efekt. A Prabhupádova maratonu by se měl zúčastnit opravdu každý. To by měla být naše kultura.

Kde se vidíš za dalších 20 let?

Kdekoliv, kde budu nejefektivnější nástroj v rukou Šríly Prabhupády. Cokoliv bude potřeba pro službu Pánu. Když mě Krišna nechá, rád bych stále rozdával knížky

a inspiroval nové oddané. Rád bych předal své zkušenosti mladším, včetně vedení center. Také věřím, že se nám při tom všem podaří pěkně rozvinout náš stále zatím velmi mladý a zároveň ambiciózní projekt farmy Nava Gókula a touha rozvíjet varnášrama dharmu se dostane více do povědomí většiny oddaných.

Na závěr bych dodal, že budování farmářských varnášramských komunit velmi úzce souvisí se sankirtanem. To je něco, co po přečtení

našich knížek může na lidi udělat obrovský dojem. To byl plán Šríly Prabhupády. Šríla Prabhupáda říkal, že máme dva solidní programy: knihy a farmy. Nemusíme si namlouvat, že po přečtení tohoto článku se všichni oddaní zvednou a začnou chodit pravidelně na sankirtan s knížkami. Proto Šríla Prabhupáda moudře ustanovil další misi – pokud nekážeš, běž na venkov a rozvíjej soběstačný život s Krišnou ve středu. Ale to je už jiné téma. To třeba zase někdy příště... 🙏

Protože CHCI!

Reklamy opakují dokola to samé: pracuj, nakupuj a konzumuj! Benediktinské heslo „ora et labora“ – modli se a pracuj – už dávno neplatí. Reklamy jsou jako ona příslovečná mrkev zavěšená na konci klacku, který vesnický pradlák drží nad hlavou svého líného mezka naloženého prádlem.

Užívat si „mrkev“, mít hóódně peněz, vlastnit co nejvíc elektronických vymožeností, mít nejnovější model auta – kdo by nechtěl? Příklad: potencionální zákazník si prohlíží model vozu XY. Prodejce zákazníkovi vysvětluje, jaké má vůz vychytávky. Zákazník jen netečně kýve hlavou. Neříká nic. Asi po pěti minutách blábolení se prodejce zákazníka zeptá – potřebujete takové auto? Zákazník opáčí – já ho nepotřebuji, já ho chci! Obdobným způsobem láká konzumenty v Praze jistá rozvozácká firma: koupím si květiny sama pro sebe, protože chci; objednám si horkou polévku i v létě, protože chci...

Chtíč

Sloveso chtít (já chci, my chceme) je odvozeno z podstatného jména „chtíč“. A slovy Šrí Krišny v Bhagavad gítě je chtíč velkým symbolem hříchu:

ardžuna uváča

*atha kéna prajuktó 'jam, pápam čarati pírušah
aniččhann api váršnéja, balád iva nijódždžitah*

Ardžuna řekl: Ó potomku Vrišniho, co člověka žene k tomu, aby páchal hříšné činy, dokonce aniž sám chce, jako by k tomu byl nucen silou? (Bg. 3.36)

šrí-bhagaván uváča

*káma éša kródha éša, radžó-guna-samudbhavah
mahášano mahá-pápmá, viddhj énam iha vairinam*

Nejvyšší Pán, Osobnost Božství, pravil: Je to jen chtíč, Ardžuno, který se rodí ze styku s hmotnou kvalitou vášně a později se mění v hněv a který je v tomto světě všepohlcujícím hříšným nepřítelem. (Bg. 3.37)

*dhúmén ávrijaté vahni, jathádaršo maléna ča
yathólbénávrító garbhas, tathá ténédam ávritam*

Tak jako je oheň zahalen kouřem, zrcadlo pokryto prachem či zárodek zakryt lůnem,

**Ardžuna řekl:
Ó potomku
Vrišniho,
co člověka
žene k tomu,
aby páchal
hříšné činy,
dokonce
aniž sám
chce, jako by
k tomu byl
nucen silou?
(Bg. 3.36)**

**živou bytost pokrývají různé stupně tohoto
chtíce. (Bg. 3.38)**

*ávrítam gjánám éténa, gjáninó nitja-vairiná
káma-rúpéna kauntéja, dušpúrenánaléna ča*

**Tak je čisté vědomí znalé živé bytosti
zahalené jejím věčným nepřítelem v podobě
chtíce, který není nikdy ukojen a spaluje jako
oheň (Bg. 3.39)**

*indrijáni manó buddhir, asj ádhišthánam učjaté
étair vimóhajatj éša, gjánám ávritja déhinam*

**Sídly tohoto chtíce jsou smysly, mysl
a inteligence. Skrze ně chtíč zahalí skutečné
poznání živé bytosti a zmate ji. (Bg. 3.40)**

*tasmát tvam indrijáhj ádau, nijamja bharataršabha
pápmánam pradžahi hj énam, gjána-vigjána-nášanam*

**Ó Ardžuno, nejlepší z Bharatovců, proto se
na samém začátku vypořádej s tímto velkým
symbolem hříchu (chtíčem) tak, že ovládneš**

**Prabhupáda chtěl, abychom jednali
s jasnou inteligencí, což viděl
jako příznak vědomí Krišny.**

**smysly. Tím zdolej tohoto hubitele poznání
a seberealizace. (Bg. 3.41)**

Kdo nechce jen „chtít“ a váží si svého lidského života, kdo hledá poznání a má zájem o seberealizaci, nechť raději rozjímá nad krásnou, pestrobarevnou duhou, která se po dešti klene nad krajinou... nejlepší reklamou všech dob, kterou pro sebe vytvořil samotný Pán Šrí Krišna. 🙏

govindashop.cz
Soukenická 27, 110 00 Praha 1

KRISTINA PÁDNÍČKOVÁ

Góvinda
shop

knihy
móda
dárky
domov
meditace
potraviny
kosmetika

RATHAJÁTROVÉ

BRNO

Vpátek 26.května proběhl v Brně opět po patnáctileté pauze festival Ratha-jatra.

A protože vidina slavnostního defilé Pána Vesmíru po tolika letech v moravské metropoli byla tak lákavá, sjelo se opravdu hodně oddaných z celé republiky – i ze zahraničí... inu převážně ze Slovenska.

Zúčastnila se i celá řada velevýznamných hostů – Bhaktivaibhava Mahárádž, Mahávišnu Mahárádž v doprovodu skupiny Harináma Ruči, Džanánanda Mahárádž, Džaj Gurudév Prabhua z Rádhá Góvinda mathu Bhakti Sundar Sádhu Mahárádž a Bhakti Čakór Narasinga Mahárádž.

Polojasné počasí s teplotou kolem 20 °C bylo jako objednané pro takovou akci. Průvod vyšel ve 14 hodin z Moravského náměstí směrem k Hlavnímu nádraží. Při takové sestavě duchovně i hlasově mocných zpěváků nebyla nouze o kirtanovou extázi! Brno se tetelilo blahem a ježily se mu lampy veřejného osvětlení. Šaliny zvonily, jako kdyby nabízely áratí Pánu Džagannáthovi, Pánu Baladévovi a Šrí Subhadře.

Od 17 hodin potom probíhal na Moravském náměstí kulturní program – začal zahřívajícím a postupně vřícím kirtanem. Potom velmi poutavě promluvil Mahávišnu Svámí – osoba pro všechny nesmírně fascinující a přitažlivá – kdo jednou zahlédne jeho klobouk, jistě už nebude muset spatřit opakované rození a smrt! A především když z jeho úst vyslechnete svaté jméno a tak naléhavé a skrz naskrz upřímné poselství Nejvyšší Pravdy, už byste si nejraději stoupli do fronty na oholení hlavy.

LÉTO!

Taková služba se sice ve festivalovém městečku nenabízela, zato si návštěvníci mohli vychutnat Krišnovu milost v podobě vsutku lahodného prasádam kompletně vařeného na ghí - bylo rozdáno takřka 700 porcí!

Dalších asi tisíc kusů prasádam se podařilo rozdat během průvodu. Samozřejmě se rozdávaly i knihy - celkem 29 mahávelkých, 86 velkých a 54 malých.

Dalším kouzelným bodem programu na pódiu bylo vystoupení dětské hudební skupiny Sangita z Krišnova dvora. Myslím, že srdce všech návštěvníků tála při sledování těchto nesmírně talentovaných, čistých a krásných dětí.

Ve festivalovém městečku mohli návštěvníci navštívit četné stánky s chuťovkami, knihami a také s výrobky z farmy Nava Gókula. Suma sumárum - účast byla veliká, atmosféra skvělá a spolupráce inspirující. Těšíme se na příští rok!

se pódium opět rozeznělo tóny nebesky sladkého zpěvu – tentokrát díky kirtanu vedenému naší drahou, už zaoceánskou Dámódara Prijou.

No a pak to divadlo! Co jiného jsme od takové herecké sestavy mohli čekat než směsici třeskutého humoru, absurdity, nadhledu, nadsázky a duchovního poučení ostrého jako břitva! Že divadlo o smrti není vhodné na barevný letní festival? Ale kdeže – však zubatá číhá vždy a všude! Následoval kirtan Džaj Gurudéva Prabhua and company, který příjemně odlehčil a zletnil přemýšlivou divadelní

atmosféru, no a kulturní program uzavřeli jako tradičně hoši z Harináma Ruči.

Ve festivalovém městečku si mohli návštěvníci prohlédnout výstavu osvětlující filozofii našeho hnutí, zakoupit knihy, v Góvinda butiku pak také oblečení a různé dárkové předměty, a zdarma přijmout prasádam – toho se letos rozdalo neuvěřitelné množství – 300 litrů panýrového sabdží, 180 litrů rýže, 200 litrů halvy, 200 litrů chipsů a 50 litrů dálu! Během průvodu se rozdalo ŠEST TISÍC kusů mahá luglu a 300 kilogramů mahá ovoce. A další stovky kusů maháprasádam se ještě prodalo v již tradičním maháprasádam stánku.

Je těžké pochopit, že je stále možné, aby byla Ratha-játra lepší. Ale ona je rok za rokem lepší a lepší, zářivější a blaženější! Holt duchovní svět je duchovní svět a neustále se expanduje. A největší dík za zprostředkování pražského ratha-játrového duchovního světa patří Nílovi Mádhavovi Prabhuovi a Rádhice Sundarí déví dásí! Děkujeme vám a doufáme, že příští rok s vámi budeme zase expandovat! 🙏

PRAHA

V krásnou slunečnou neděli 2.července Prahou už po šestnácté projel vůz s Božstvy Pána Džagannátha, Baladéva a Subhadry. Harinámový průvod s vozem vyjel v pravé poledne z náměstí Republiky, prošel historickým centrem včetně Staroměstského náměstí a po třech hodinách dorazil zpět na náměstí Republiky. Praha jako vždy nevycházela z údivu, jaké ryzí nadšení a třeskutou radost může způsobit táhnutí barevného vozu. Milá Praho – ač jsi viděla za všechna ta staletí tolik historických událostí, skutečnou pastvou pro tvé oči a uši je jistě tato událost – ta, kdy se všichni spojí a táhnou za jeden provaz, aby do svých srdcí přitáhli Pána Vesmíru – Pána Džagannátha! Ať už sedí na Hradě kdokoli, není to střed všeho a všech, není to střed lásky. Knížata, králové, prezidenti přicházejí a odcházejí, ale Džagannáth zůstává a s Ním i dokonalá duchovní pravda a láska!

Po horkém harinámovém průvodu se na náměstí Republiky rozjel pestrý kulturní program – atmosféru nejdřív navodil dynamický kirtan cestující skupiny Harináma Ruči, poté pronesl úvodní slovo prezident indické asociace Bharat Sang pan Sumit Malhotra, po něm promluvil a zpíval Bhadra Prabhu (Florida, USA). Nemohl samozřejmě chybět velmi oblíbený a přitažlivý tanec Bharat-nátjam – tančilo celkem 15 tanečnic – od těch nejmenších začínajících broučků až po zkušené umělkyně v čele s Rásabiháří déví dásí. Záhy poté

Celý svět slouží vaišnavům

Sklon k něčemu se vyvíjí z hluboce zakořeněných vjemů v srdci, získaných předchozí činností. Čím více se člověk zabývá hmotou, tím lépe se vyzná v materiálních znalostech a řemeslech, které z těchto znalostí pocházejí. Předměty, které tito lidé vyrábějí, mohou pomoci vaišnavům sloužit Kříšnovi, ale není třeba, aby pro ně vaišnavové zvlášť pracovali. Například tesaři si vydělávají na živobytí výrobou simhásanů, které vaišnavští grihasthové používají jako podstavce, kam umísťují Božstvo.

Včely sbírají med, který oddaní přijímají pro službu Božstvu. Není to tak, že by všechny džívy světa usilovaly o duchovní pokrok. Jsou zapojeni do různých typů práce pod vlivem své povahy. Lidské bytosti mají různé typy sklonů, některé vznešené a některé nízké. Lidé s nižší povahou jsou zaměstnáni různými druhy práce, kterou pohání jejich nižší sklony. Podřadná práce, kterou vykonávají, napomáhá jiným typům práce, které jsou pobízeny vyšší povahou.

A kolo tohoto vesmíru se otáčí díky této dělbě práce. Každý, kdo je pod vládou hmoty, jedná podle svých hmotných sklonů, a tak pomáhá vaišnavům v jejich duchovním rozvoji. Tito materialisté si neuvědomují, že jejich činnosti pomáhají vaišnavům, protože jsou zmateni energií máji Šrí Víšnu. V důsledku toho celý svět slouží vaišnavům, ale nevědomky.

Z knihy *Džajva-Dharma*, kapitola 9

ZAPOMEŇTE NA OLEJ A VAŘTE UŽ JEN NA GHÍ!

„Z obilovin, zeleniny, ghí, mléka a jogurtu se dají připravit stovky a tisíce jídel,“ říká v Čaitanja čaritamritě Šríla Prabhupáda. Kříšna sám o sobě říká, že z obětín je ghí. A také, že bráhmanům a vaišnavům se mají nabízet prvotřídní jídla připravená na ghí. Ghí totiž patří, spolu například s mlékem a medem, mezi ty nejpříznivější předměty nejen pro duchovní život, ale i pro vaše zdraví.

Naopak průmyslově zpracované oleje, na kterých se v naší době vaří nejvíce, jsou dokonce už i podle výzkumů západních vědců nanejvýš nezdravé – způsobují záněty v těle, choroby srdce a další potíže způsobené obezitou. Z olejů podle Kéšavánandy prabhua uznává ájurveda k jídlu pouze sezamový, hořčičný, kokosový a arašídový. Pro smažení ale vzhledem k vyšší teplotě hoření stejně nejlépe vychází ghí.

Když navíc vezmeme do úvahy, že ghí je nezbytná potrava pro zdravý vzhled, mentální rovnováhu, dobré trávení a ostrý zrak, a také to, že díky nulovému obsahu laktózy je vhodné i pro ty, kteří mají problémy s intolerancí mléčné

bílkoviny, existuje ještě nějaký důvod, proč od dnešního dne nevařit mnohem víc na ghí, pokud ne výlučně?

Ghí si můžete samozřejmě každý uvařit doma. Pokud vám na to ale chybí čas nebo možnosti, můžete si prvotřídní ghí značky Mádharma koupit v některých restauracích Haré Kříšna, prodejnách zdravé výživy nebo objednat přímo u výrobce na telefonu 737 558 859 nebo na:

www.ghicko.cz

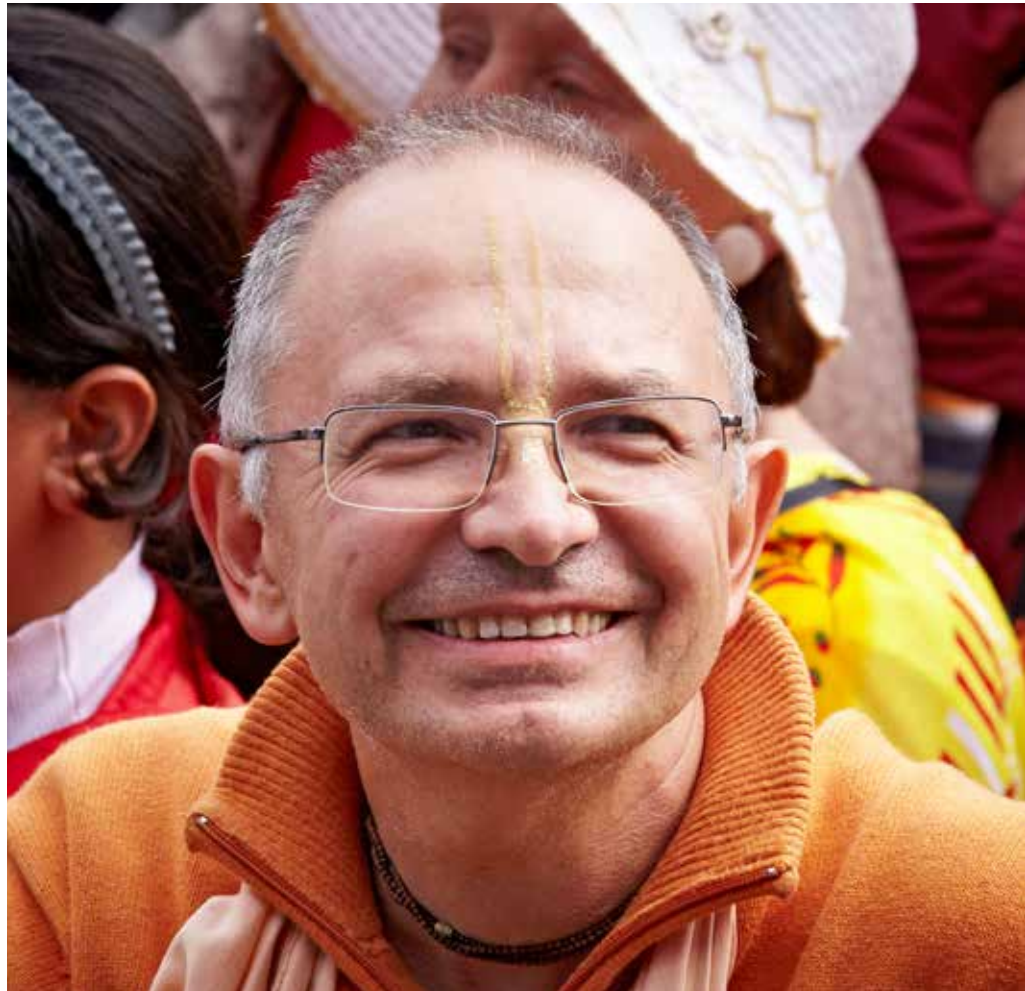
Pravidla a regulace na duchovní cestě

„Pravidelnou oddanou službou se oddaný postupně připoutá k Nejvyšší Osobnosti Božství. Když toto pouto zesílí, nazývá se láska k Bohu.“

(Čč., *Madhja*, 19.177)

Význam: Proces oddané služby, kam v prvé řadě patří také zpívání a naslouchání, se nazývá sádhana-bhakti. K tomu patří usměrňující zásady určené k probuzení oddané služby. Oddaná služba neustále dříme v srdcích všech a zpíváním svatých jmen Pána bez přestupků se spící původní vědomí Krišny probudí. Toto probuzení vědomí Krišny je začátkem sádhana-bhakti. To se dá rozdělit na mnoho částí, jako je víra, sdružování se s oddanými, zasvěcení duchovním mistrem, zapojení se do oddané služby podle pokynů duchovního mistra, stálost v oddané službě a probuzení chuti pro oddanou službu. Takto se lze připoutat ke Krišnovi a Jeho službě, a když toto pouto zesílí, výsledkem je extatická láska ke Krišnovi.

„Jakmile oddanému změkne srdce, objeví se rati neboli pouto. U těch, kterým jde o vysvobození z hmotného otroctví, se však tato citlivost neprojeví.“ Toto pouto se liší od hmotné připoutanosti. U toho, kdo je zbaven hmotného znečištění, se probudí pouto ke službě Krišnovi, a tomu se říká rati. V hmotném světě existuje připoutanost k hmotnému požitku, ale to není rati. Transcendentální rati lze probudit jedině na duchovní úrovni.

Extatická láska ke Krišnovi (préma) je v Bhakti-rasámrita-sindhu (1.4.1) popsána takto: „Když srdce zcela změkne, je zbavené všech hmotných tužeb a emoce začnou být velice intenzivní, oddaný se připoutá ke Krišnovi. Tyto očištěné emoce jsou známé jako čistá láska.“

Láska vstoupí jen do čistého srdce

V tomto verši a významu můžeme vidět velice důležitý bod. Sádhana je velice prominentní záležitost pro všechny východní tradice a specificky pro védskou tradici. Je to

regulovaná praxe, která nás má přivést k určitému cíli. Ale když mluvíme o sádhane, měli bychom mít stále na paměti cíl, protože sádhana bez skutečného cíle je bezvýznamná. Můžeme dělat něco velice aktivně a pilně, ale pokud nás to nepřibližuje k požadovanému cíli, je to k ničemu.

My mluvíme poměrně často o sádhane – stále dokolečka. Vstávat brzy, hodně brzy, čím dříve, tím lépe. Ale co je tím cílem? Díky naší myšlence pak stane, že je to cíl sám o sobě. Ztratíme spojitost s tím skutečným cílem, kvůli kterému to bylo

původně děláno, a stane se, že následování regulací a principů se stane cílem samotným. Jen následovat pravidla a regulace, to je ono, podívejte se na mě, jak jsem dobrý, já jsem tak regulovaný a vše striktně následuji. Ale proč vlastně??

Ta podstatná věc, o které je tento verš, a specificky to pak můžeme vidět ve významu, je, že cílem sádhana bhakti - a bhakti je cesta lásky, jak víme - je změkčení srdce, naše srdce musí být měkké a teprve pak do něj vstoupí čistá láska. Tyto emoce, očištěné duchovní emoce, to je náš konečný cíl! A my v tom musíme mít skutečně jasno. Emoce jsou ty nejhodnotnější věci, nejdůležitější. Ale bohužel většina lidí zažívá jen materiální emoce. Emoce spojené se smyslovým požitkem.

Ano, je to zábava, protože když necítíte žádné emoce, umíráte nudou. A nějaké emoce musíme mít, to je jasné, jinak to tady opravdu nemá žádný smysl. Jen je potřeba si vybrat, jaké emoce chceme prožívat. A většina lidí chce zažívat jen ty opravdu hrubé emoce, ale díky

řízení Boha nakonec zjišťujeme, že to je pro nás velice destruktivní. Jak víme, chtíč je velice destruktivní, degraduje nás z lidské úrovně, stejně tak hněv nebo pýcha.

Šest nepřátel

My tyto emoce známe, zažíváme je a víme, že jsou velice destruktivní, a to na mnoha úrovních: na fyzické úrovni například zažíváme, jak prožívání hněvu spustí řetězový proces v naší mysli a úplně vypne některé psychologické mechanismy a naopak to produkuje určitý typ hormonů a celé je to extrémně zničující na mnoha úrovních - mentálně, emocionálně, tělesně. Tyto hrubé emoce nazýváme šest nepřátel duše - chtíč, hněv, chamtivost, zmatenost, iluze a závist. A nazýváme je nepřáteli z dobrého důvodu, protože rozptylují naši pozornost a odvádí nás od skutečného cíle. A protože prožívání těchto emocí nám dá určitý umělý smysl pro náš život.

Jako když se někdo často hněvá, definitivně cítí, že se v jeho životě

neustále něco děje. Ale je pravda, že to vůbec není příznivé. A není to příznivé na žádné z úrovní lidské existence. A z duchovního hlediska je to nanejvýš zničující, protože to odvádí pozornost od skutečných zážitků a zkušeností a naprosto to přeměruje naši mysl špatným směrem. Když nedostaneme, co chceme, zažíváme hněv, a naopak, když získáme, co jsme chtěli, jsme pyšní. A těchto šest nepřátel přichází s naší falešnou identitou, falešnou pýchou a přetvárováním. A tyto emoce způsobují, že naše srdce tvrdne a my můžeme být nakonec dost krutí.

Cesta duchovního rozvoje má za úkol srdce od této hrubosti očistit. Ale jen očištění našeho srdce či vědomí není konečným cílem, tím je schopnost prožívat jemnohmotné emoce. Cítil lásku. A to začíná na úrovni soucitu. A je tu tolik mnohem víc naplňujících věcí, než jsou hrubé materiální emoce, ale naneštěstí, na určité úrovni duchovního rozvoje, je často nedokážeme ocenit, stejně tak jako potěšení, které

Ztratili jsme společnost

našeho drahého Tušty Gaurángy Prabhu, který vykonal mnoho láskyplné oddané služby v sankirtanové misi Pána Čaitanji.

Byl vyhlášeným šéfkuchařem, který vařil v Haré Krišna restauracích v Čechách, ve Švédsku a v Belgii (poslední cca tři roky v Góvindě Benešov).

Duchovní zasvěcení v ISKCONu přijal od Jeho Svatosti Džajapatáky Svámího.

Svého duchovního mistra se snažil těšit svým pokorným přístupem a služba vaišnavům u něj byla vždy na prvním místě.

Zapsal se do srdcí mnoha oddaných jako vaišnava s velkým ♥, který vždy rozdával dárky, Krišnovu prasádam a láskyplná slova.

Děkujeme Prabhu za tvoji službu a vzor. Navždy zůstáváš v našich srdcích.

Haré Krišna

S úctou tvůj služebník
Prija-kírti dás

z těchto jemnějších emocí pochází. A jak nás učí védská písma, specificky Šrímad Bhágavatam, ta nejvíc naplňující emoce, duchovní emoce, je láska k Bohu. A je natolik naplňující, že ten, kdo ji zažije, je připraven všechno ostatní opustit. Můžeme vidět mnoho příkladů duchovních osobností v historii různých náboženských tradic. Vidíme, že takové osoby se vzdaly úplně všeho a ne jen proto, že se rozhodly si něco odříct, bylo to naprosto přirozené.

Když praktikujeme naši sádhanu, musíme mít neustále na paměti, že tím nejdůležitějším cílem je mít čisté srdce, měkké srdce, něžné srdce. A v takovém srdci se pak prožívání lásky stává přirozeným. Stejně jako matka má přirozenou lásku ke svému miminku, její srdce je naprosto měkké a ona pláče z lásky k němu. Nebo když jsme někomu vděční za něco tak moc, že nám z toho tečou slzy. My v tu chvíli prožíváme něco velice hlubokého a tyto emoce jsou vyššího charakteru.

Nesmíme zaměňovat materiální a duchovní připoutanost. Materiální připoutanost dělá z člověka de facto zvíře a tvrdne mu z ní srdce. Ale duchovní připoutanost přináší velkorysost, čistotu srdce a další vyšší zkušenosti, které se s tím pojí.

Pyšní fanatici

Tohle byl úvod k našemu tématu a teď se podíváme na to, co se nám děje v našem praktikování sádhana bhakti. My praktikujeme, ale s naším srdcem to moc dobré není. Sádhana, kterou praktikujeme, všechny regulace a principy, které následujeme, nesmí způsobit, že se staneme fanatickým následovníkem, což se velice často stává. Když se podíváme na jakoukoliv duchovní praxi, vždy je tam tohle nebezpečí, že se staneme následovníkem jen proto, abychom byli

následovníkem. A já vysvětlím více o tomto fenoménu, protože je pro nás nesmírně důležité pochopit, proč se to tak často děje.

Náboženství jsou známá tím, že vychovávají fanatické lidi, vychovávají lidi, kteří jsou zaslepení, pyšní a je to o to paradoxnější, že všechna náboženství světa kladou tak velký důraz na pokoru. Tolik opěvují měkkost srdce, ale přitom produkují jen pyšné fanaticky.

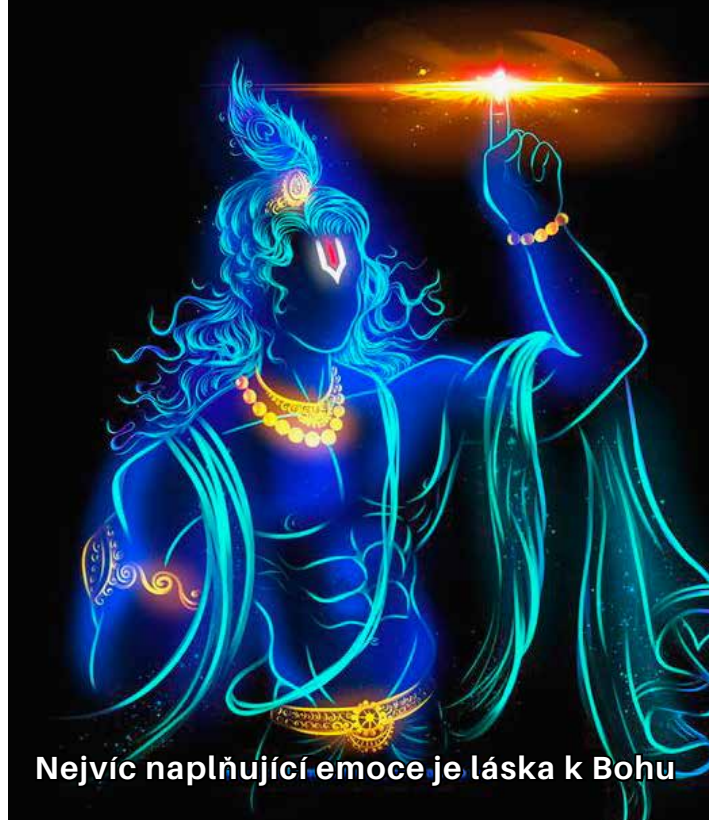
Jak je tohle možné?

Máme tu přece praxi, která má vést k tomu, že se staneme pokornými služebníky ostatních, vděčnými a tak dále, ale přitom realita je často úplně jiná. A stává se to tak často, tak moc často, že není možné považovat to jen za nějakou mimořádnou záležitost. Viděl jsem už tolik různých duchovních organizací a všude lidé říkají: jen my máme pravdu a všichni ostatní se mylí... a tohle není v pořádku.

Druhy víry

Máme dva druhy víry. Pokud je naše víra konvenční a pochází ze sociálního tlaku a sociálních interakcí, tak tato víra není opravdu zvnitřněná. Není to něco, co je mou součástí. Je to vůči mně stále externí, patří to ke společnosti, jíž chci být součástí. A protože chci být součástí této společnosti, následuji pravidla. Pro mě víra není volný pohyb mého srdce, není to spontánní a přirozený stav mého srdce, který by můj život bez tlaku reguloval. Je to něco, co je ve vztahu ke mně stále vnější.

A funguje to takhle: tady jsou tyto velké osobnosti mého nábo-

Nejvíc naplňující emoce je láska k Bohu

ženství, mají velkou dandu nebo velké kříže nebo velké čepice a oni vědí nejlíp. Oni znají pravdu. A lidé si myslí, že takhle vypadá víra. Já věřím, že někdo ví, že někdo zná pravdu. Já pravdu neznám, ale já následuji. Je to zaslepený postoj.

V sanskritu je rčení o ovcích, které jdou kamkoliv a nepřemýšlí nad tím. A je potřeba si přiznat, že někdy se chováme stejně. My něco slepě přijmeme, protože chceme patřit k určité společnosti. A vezmeme určité dogma a co se pak stane, je, že ten proces neprobíhá vnitřně, naše víra nevychází z našeho srdce a to celé se pro náš život stává velmi krutou silou. Ve skutečnosti to náš život kazí.

Někdo, kdo se velice poctivě snaží následovat něco, co nejde ze srdce, tlačí na sebe, necítí uvnitř uspokojení, ale on potřebuje cítit nějaké uspokojení. Jak ho získá? Stane se pyšným. Já jsem nejlepší. Já jsem ten jediný, kdo následuje, ostatní jsou pokleslí. Ta osoba potřebuje cítit nějaké uspokojení, a když to nejde zevnitř, dělá to, že poníže ostatní kolem sebe

a nebo na ně tlačí, aby následovali tak jako ona.

A já tohle vidím pořád. Osoby, které ve skutečnosti vůbec nevědí, proč následují, co následují, nechápou, jaký je skutečný cíl, nemají zážitek tohoto cíle a ve skutečnosti často ani nevěří, že by ten zážitek mohli mít. Tohle je tak častý postoj. Tady je pár osob, ony jsou tak speciální, mají lásku k Bohu, a kdo jsme my... jsme přece tak malí, tak si budeme dělat naše věci tady někde v rohu. Ale tak to není! To je pro nás všechny! Tato praxe je pro nás všechny a záleží jen na našem postoji. Pokud máme správný postoj a vše, co děláme, děláme velmi vědomě a aplikujeme velice upřímně v našem životě, pak se to stane! Srdce změkne a my budeme plakat! Ale to není něco, co může být umělé. Jak říká definice bhakti, je to skrytý poklad v našem srdci, tato láska k Bohu spí v každém srdci, existuje stále.

Srdce jako květ

Všichni cítíme, že potřebujeme lásku, dříve nebo později tohle začne cítit každý, nic jiného není tak důležité. Pokud nikoho nemilujeme a nikdo nemiluje nás, život je prázdný, zbytečný. Tyto emocionální výměny jsou nezbytnou součástí našeho vědomí a nevyhneme se tomu, ale musíme pochopit, jaká je ta správná cesta k odemčení tohoto pokladu skutečné lásky,

kteřá se nachází v jemném měkkém srdci. A znovu, sádhana by měla vést právě k tomuto cíli. Naše písmo popisují, že přema, tento stav vědomí, je jako rozvíjející se květ a na začátku je ještě zavřený, ale cesta duchovního rozvoje, naší duchovní praxe, vede k jeho rozkvětu, rozkvětu srdce. A tak to je, doslovně. Jógíní, kteří dokáží vidět vnitřním zrakem, to popisují. Popisují, že při prožívání hrubých emocí je srdce jakoby scvrklé, ale při prožívání vyšších emocí se srdce rozpiná, a tato expanze vědomí a srdce je skutečným cílem duchovního rozvoje. A je možné toho dosáhnout během jednoho života. Neříkejme, že to bude možné až někdy v příštích životech. To je také častá chyba.

Takže první bod je ten, že nesprávný postoj k pravidlům, kdy následování pravidel nebo duchovní praxe způsobí naši pýchu, vzniká ze špatného rozvoje naší víry, kdy naše víra není interní. A další bod, který Bhativinód Thákur vysvětluje, je ten, že když někdo správně následuje, může tímto procesem projít velice rychle. Za jeden život.

Z extrému do extrému

Šríla Rúpa Gósvámí vysvětluje v Nektaru pokynů, co je nijama ágraha. Má dvojitý význam. Nijama znamená pravda. Pravda, kterou bychom měli následovat, studovat, jsou tu pravidla a regulace daná duchovní praxí. A pak je tu agraha,

kdy agraha znamená nedržet. A nijama agraha s krátkým a znamená zanedbávání pravidel, nenásledování. Ale může tam být dlouhé a na začátku – nijama ágraha. A to znamená přílišné dodržování pravidel, slepé dodržování pravidel, kdy je dodržuji za každou cenu a spílám každému, kdo to tak nedělá. A tato naše konvenční víra, která není zvnitřněná, se právě manifestuje velice jasně v našem postoji k dodržování pravidel a regulací. A je to jako kyvadlo, kdy ta osoba je buď naprosto fanatická – nijama ágraha – v dodržování pravidel a regulací, což je hlavně na začátku, znáte to, velmi fixovaný oddaný, vstává tak brzy a dělá tolik odříkání, a když je Ékádaší, drží plný půst, ani kapka vody do jeho úst a večer se zlobí na všechny kolem počínaje Bohem, ale ne, nevzdá to, on je přece tak odříkavý a chodí a ptá se ostatních, jestli také drží plný půst, a mluví o tom, jak si odříká.

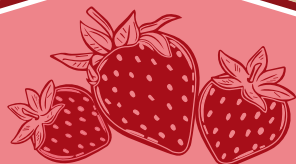
A pak se to po letech přehoupne k druhému extrému, on je už starší oddaný a porušuje kde co, jako by pro něj pravidla neplatila. A ve skutečnosti, tohle se děje proto, že ta osoba nechápe skutečnou povahu duchovní cesty, a naneštěstí je tento omyl poměrně běžný. A my pak vidíme to kyvadlo, jak se houpe z jedné strany na druhou a ta osoba jde z extrému do extrému. Skutečnou cestou je cesta středu, kdy nejsme ani fanatičtí, ani nic neporušujeme. Bhativinód Thákur říká, a je to velmi zajímavé, že naši duchovní praxi můžeme přirovnat k lezení na žebřík. Když chceme stoupat nahoru po žebříku, musíme začít dole a vždy se dobře ukotvit na dalším stupínku, než postoupíme nahoru.

A zásadní chyba, kterou lidé dělají, když se vydají na duchovní cestu, je, že spěchají. Chtějí jít příliš rychle. Ale pokud chceme

V sanskritu je rčení o ovcích, které jdou kamkoliv a nepřemýšlí nad tím

PEČENÉ MÜSLI

JAHODOVÉ S PROTEINEM

bezlepkové

JAHODOVÉ POTĚŠENÍ OD DAMODARY

jit moc rychle, aniž bychom se dobře ukotvili na každém stupni a chceme hned být nahoře, co se stane? Bhaktivinód Thákur říká: spadnete dolů tam, odkud jste začali. A já už to viděl mnohokrát. V tomto postoji k duchovní praxi, kdy chceme něco přeskakovat, je mnoho pychy.

Často je to spojeno s touhou po ocenění, kdy všichni uvidí, jak pokročilý jsem. Ale pak je tu ještě opačná chyba, a to se stává tehdy, když někdo hledí k nejvyššímu cíli, ale stojí abnormálně dlouho na místě a neposunuje se dál. A tahle tendence, kterou můžeme vidět velice často, je tendence zůstávat v naší komfortní zóně, kdy děláme jen nejnütnější minimum, abychom mohli zůstat ve společnosti, ve které chceme být. A naneštěstí to minimum zůstává stále stejné.

Srdce plné lásky

Duchovní praxe má mít dynamiku, ale ten rytmus, který bude mít, to je individuální. Někdo je schopen jit rychleji, u někoho ten proces bude více postupný, ale je nutné být v tomto ohledu upřímný. Upřímně si říci, co je v mých možnostech, co opravdu chci, a to se nedá unifikovat. Pokud velice upřímně a dle naší kapacity nastavíme svou duchovní praxi, bude nám to přinášet obrovský benefit. A pokud v naší duchovní praxi bude rovnováha a budeme ji dělat správně, budeme se cítit vyživeni spirituálně, emocionálně, mentálně i fyzicky. A to přichází, když je naše víra zvnitřněná a naše srdce očištěné. A to se nestane nezralým tlakem, který budeme na sebe vyvíjet, ani snahou jit co nejrychleji nahoru, nebo naopak nečinností. Bhaktivinód Thákur řekl, že pokud budeme následovat cestu

bhakti stejně, jako mrtvá ryba plave s proudem řeky, nemůžeme čekat, že se cokoliv stane na cestě k našemu cíli. Nečekejme na smrt, ona nepřinese změnu vědomí. To můžete udělat jen během svého života a v okamžiku smrti se jen projeví vědomí, které jste měli, a to určí váš další směr. Sádhana je řešení, ale k tomu musíme pochopit, jak aplikovat pravidla zdravým způsobem, ne aby náš život zničila, ale abychom byli šťastní oddaní.

Cesta bhakti je opravdu úžasná a my už v tomto jednom životě můžeme dojít k našemu cíli. Viděl jsem opravdu úžasné osoby a vím, že je to pravda. Bhakti je nesmírně mocný proces. Ale problém je, že my nenásledujeme upřímně, podle našeho nastavení, naší kapacity. Když to budeme dělat, porosteme, budeme šťastní a naše srdce nebude prázdné, ale bude plné lásky. 🙏

reflexe

Mahátmá dás

Prabhupádova slova jako nástroj pro zneužívání

Já vím, že tohle je velmi ostrý výrok. Ale děje se to. My vezmeme tento duchovní proces a použijeme ho jako nástroj ke špatnému zacházení s druhými lidmi. Jsme přesvědčeni o tom, že jsme v právu a děláme to správně, protože jsme v nadřazené pozici, myslíme si, že máme právo s nimi zacházet takovým způsobem. Častý příklad, kde tohle můžeme vidět, je ve vztahu mezi mužem a ženou, kdy je žena mužem zneužívána, nebo nějaký muž obecně zneužívá ženy.

Rád bych s vámi sdílel něco důležitého a prosím sděluje to dál ostatním oddaným, protože tohle spousta lidí špatně chápe. Pokud vezmete něco, co Prabhupáda řekl, interpretujete to a použijete takovým způsobem, který zraní druhou osobu, nebo tím zneužijete jakoukoliv jinou živou bytost, buďte si jisti, že jste vůbec nepochopili záměr, který Prabhupáda v tomto sdělení měl. Prabhupáda nepsal své významy

proto, abychom díky nim využívali ostatní lidi nebo se k nim na jejich základě chovali špatně nebo povýšeně. Já jsem si přečetl význam, vyložil si ho a pak se chová k ostatním oddaným takovým způsobem, že jsou z toho rozrušení. Nebo zneužívám své pozice a obhajují si to tím, co Prabhupáda uvedl v nějakém významu.

Pokud se někdo ptá: „Porozuměl jsem tomuto významu dobře?“ No, pokud se chováš tak, že zneužíváš jiné oddané nebo jim ubližuješ, tak jsi tomu definitivně

porozuměl špatně. Tomuto problému čelíme velmi často. Pokud budeme používat Prabhupádovy knihy k tomu, abychom se k ostatním mohli chovat špatně, zneužívali je nebo ponižovali, tak děláme ten největší přestupek.

To je ten největší hřích. A tohle je způsob, jakým se dá poznat, jestli někdo pochopil, nebo nepochopil Prabhupádu.

ze semináře „Healing ISKCON“ 🙏

Čandriká a Džagannáth

„Tenhle příběh je pravda a sním svůj klobouk, jestli jsem vám lhal...“ Takhle začíná jedna písnička Michala Tučného, kterou asi každý znáte. A zhruba nějak tak se cítím, když se vám chystám vyprávět příběh, který se mnou, těsně před Ratha játrou, rozehrál Pán Džagannáth!

O tom, kdy budu mít dovolenou v práci, paradoxně nerozhodují já, ale podléhá to vyšší moci. Tedy ne té úplně nejvyšší, nicméně, když se dozvím její termín, je to už hotová věc. Takže týden před Ratha játrou jsem si konečně mohla řízením mého šéfa vydechnout a v klidu si začít pracovat na nové Náma Hattě. Jenže hned v pondělí mi zavolali z televize, jestli bych přišla udělat rozhovor s Čandrikou Tandon. Je totiž z In-

die. A zatím mým posledním hostem ve studiu byla Rádhiká Sundarí, která přišla pozvat diváky na Ratha játru. „To se ti bude líbit,“ ubezpečila mě moje šéfka Bára s ohledem na to, že skoro všichni kolegové vědí, že jsem Haré Krišna. Tak dobře, souhlasím. Přece jen jsem za práci moderátorky ráda, takže se nebudu „ofrňovat“ a beru to.

Začala jsem si googlit, kdo že tahle Čandriká, rozená Krishna-murthy, je, abych dokázala klást ty správné otázky a mohla s ní vést rozhovor na úrovni. Pustila jsem si na youtube první rozhovor s ní, pak okamžitě druhý i třetí. „Krišno! To je teda něco!!“ říkám si. Ukazuje se, že jde o dolarovou multimiliardářku, umělkyni nominovanou na Grammy a filantropku, která dala například sto milionů dolarů, spolu se svým manželem, newyorské univerzitě, protože věří,

že díky vzdělání může být svět lepším místem.

Hudba je to, co jsem...

Tahle dáma, která pochází z jihoindické bráhmanské rodiny a která si na své matce hladovkou vynutila, že bude moci jít studovat, se ve 24 letech ocitla v New Yorku. Psal se rok 1978 a v této světové megapoli zrovna řádil největší blizzard, prudká sněhová bouře, v historii. Všude byl sníh, který viděla prvně v životě, a na sobě měla jen sári, pantofle – protože tehdy Indky k sári jiné boty obvykle nenosily – a vypůjčený kabátek, který jí byl o pár čísel větší. Právě nastupovala k firmě McKinsey & Company, jedné z nejpřednějších světových firem poskytující poradenství dalším společnostem, ale i nejrůznějším vládám. Stala se prvním ženským partnerem této

V sobotu odpoledne jsme vyrazily za Krišnou. Konkrétně za Śrī Śrī Nitāi Navadvīpačandrou do Lužců

společnosti a vydělala obrovské peníze.

Jenže když jí bylo 42 let a měla před sebou další lukrativní smlouvu v hodnotě několika milionů dolarů, zjistila, že už jí nedokáže a ani nechce podepsat. „Řekla jsem si, že už mám dost peněz a že bych měla udělat se svým životem něco, co má skutečně význam,“ vysvětlovala později nečekaný zlom ve své kariéře. Začala hledat, co je smyslem života, mluvila přitom s kněžími, rabíny i lámy a samozřejmě se také zaměřila na své duchovní kořeny, ve kterých vyrůstala. Na Vědy. A hlavně začala naplno zpívat. „Zpívala jsem ještě dřív, než jsem začala mluvit,“ vzpomínala později. A nebo také prohlásila: „Hudba je to, co jsem. Vše ostatní je to, co dělám.“

A protože její tchán miloval, když mu zpívala, a to ona tedy opravdu umí, rozhodla se, že mu k devadesátým narozeninám nahraje album bhadžanů, protože věděla, že to ho potěší nejvíc. A co taky jiného dát devadesátiletému muži, který má jinak všeho dostatek.

Ještě je potřeba zmínit, že samozřejmě začala zpěv studovat. I když zpočátku se její budoucí učitel zdráhal, protože se přece učí malé děti. Že. Jenže, jak v nějakém příběhu z Mahábháraty, mu Čandriká prala oblečení a čistila nádobu na vodu, až se nad ní slitoval a přijal ji. A ona, snad proto, že jejím hlavním motivem nebyly peníze ani sláva, ale touha podělit se o svou lásku k hudbě s ostatními, okamžitě zazářila a její album příznačně nazvané Soul Call neboli Volání duše, kde se mimo jiné obrací i na Pána Nárájana, bylo nominováno na Grammy v kategorii současná world music.

Interview jedna báseň!

No, a tahle Čandriká má tedy přijít k nám do televize! A já už dopředu vím, že to bude neobyčejné setkání. Velmi neobyčejné! Abych vedle ní nevypadala jako chudá příbuzná, koupila jsem si nové oblečení, moje nejlepší kamarádka mi natočila vlasy a nakonec jsem vyrazila do televize. Ještě předtím jsem se ozvala její asistentce, která pro ni

zařizovala vše potřebné v Čechách, abych jí nabídla, že Čandrikou moc ráda zavezu do chrámu Haré Krišna nebo alespoň do některé z pražských restaurací Haré Krišna, bude-li mít zájem. Karolína mi poděkovala, že zájem by asi měla, ale že asi nebude mít čas, a jestli nevdá, že to necháme otevřené až do chvíle, kdy přijde Čandriká na interview, a domluvíme se na místě.

A pak dorazila a začaly jsme spolu mluvit a já v podstatě okamžitě zopakovala své pozvání a řekla jí, že jsem členkou hnutí Haré Krišna, a jí začaly téct z očí slzy a řekla mi, že to jí nemám dělat a hlavně že ji nesmím rozplakat během rozhovoru. A taky, že tomu tedy nerozumí, ale že má pocit, že mě už dlouho zná. A já to měla stejně. Navíc mi něčím strašně moc připomínala Narahari máťádži z německé farmy Pána Nri-sinhadéva.

Rozhovor proběhl nad očekávaně hladce, prostě jsme si povídaly, o ní, o jejím zpívání, o duchovním poselství Indie, sama zmínila mimo jiné i s uznalým pokyvováním hlavy Svámího Prabhupádu. Dvacet minut uteklo jak voda a ona mě pak ještě chválila, jak jsem byla připravená a jak jsem vedla rozhovor. No, bodejť bych nebyla připravená, když jsem se nemohla předtím odtrhnout od těch videí s ní a pořád jsem musela přemýšlet nad tím, co ona je zač a proč mi ji Krišna poslal do života. Netrvalo dlouho a myslím, že jsem na to asi přišla.

Koncert na Hradě

Ten den opravdu jet nemohla, protože večer měla charitativní koncert v Lobkovickém paláci kousíček od Chrámu svatého Víta přímo na Pražském hradě. Pozvala mě a já, s vědomím toho, že stejně určitě nebudu mít čas, jsem jí neslíbila, že přijdu, ale ani jsem to nějak

razantně neodmítla. Vystupovala tam pro organizaci Kroky dobra, která se mimo jiné stará o děti ukrajinských uprchlíků. Také s ní ty děti společně zazpívaly několik písní, které předtím poctivě nacvičovaly tři týdny bez ní a poslední týden už přímo s ní.

Obvykle nikam moc nechodím, mám na mysli podobné společenské akce, protože mám pořád co dělat, ale tím, že jsem měla zrovna dovolenou, tak jsem si někdy kolem třetí hodiny odpoledne uvědomila, že ve skutečnosti bych na ten koncert jít mohla. A že se mi i hodně chce. Tak jsem vyrazila.

A nelitovala jsem. Čandriká tam hned na začátek vybalila jihoindickou písničku o holce, která vzala svého nápadníka holí, staroanglickou o mlynáři, ale hlavně zazpívala další mantry, jako třeba Džaj Džagadíšá Haré, a když zpívala Óm a já se k ní, spolu z valné většiny s ukrajinským publikem, rodiči zpívajících dětí, připojila, cítila jsem, jak to ve mně vibruje, a myslela jsem na to, jak Krišna v Bhagavad gítě říká, že z písmen je právě slabika Óm. Bylo to moc hezké, Čandriká zpívala s obrovskou chutí a bylo vidět, jak jsou ty děti šťastné. A to přitom pochybuji o tom, že by tam hrálo nějakou roli to, čím ona je, ale spíš proto, že bylo vidět, že je na ně totálně napojená a to štěstí a radost ze zpěvu na ně přenáší jak nějakou nákazu.

Po vystoupení jsem za ní s Karolínou zašla, abych ji pozdravila a abychom si potvrdily zítřejší výlet za Krišnou. Měla ohromnou radost, oči se jí jen blýskaly. Už v tu chvíli jsem se začala těšit. A měla jsem proč!

Cesta do chrámu

V sobotu přesně ve čtyři hodiny odpoledne jsem ji nabrala v hotelu Mozart, který leží asi tak dvě stě metrů od Karlova mostu a kde

jedna noc stojí pět tisíc. „Mám na sobě nové oblečení a jsem teď čerstvě vykoupaná. Můžeme jet za Krišnou!“ nahlásila mi nadšeně, ještě než jsme si sedly do auta. A hned jsme začaly mluvit – o Krišnovi, o Prabhupádovi, o filozofii hnutí Haré Krišna, o tom, jak to máme tady v Česku s oddanými. Také mi vyprávěla o tom, jak si dlouho o Haré Krišna oddaných myslela, že jsou to jenom nějakí blázni v prostěradlech, ale že názor změnila poté, co zhruba před pěti lety v kině viděla film o Šrílovi Prabhupádovi, který se jmenuje „Haré Krišna! Mantra, hnutí a Svámí, který to vše započal“, od Jadubary prabhua. Ten film je úžasný, u nás se promítal v Lucerně. Ona na něm byla v USA v poloprázdném kině, nejsem si jistá, jestli říkala, že na Manhattanu nebo v Brooklynu. V Bronxu to ale asi určitě nebylo! A Prabhupádův příběh se dotkl jejího srdce.

A také mi vyprávěla, jak tu svou desku, která byla později nominována na Grammy, předložila přímo Pánu Džagannáthovi v Puri, kam ji až k Němu za ruku odvedl jógový guru Šrí Šrí Ravi Šankar. Ve

městě právě probíhaly oslavy pěti set let od doby, kdy Šrí Čaitanja Maháprabhu přijal sannjás. A jak si na to vzpomněla, tak se mě na Něj ptala, a já jí vysvětlovala, že je to skrytý avatár pro tento věk, a popisovala jsem Jeho zábavy. Na mysl mi přišel příběh, jak – ještě jako Nimái Pandit – porazil dig vidžaje Kéšavu Mišru z Kašmíru, před kterým všichni učenci uprchli, a nechali tam jenom Nimáie a ten ho zdvořile, ale jednoznačně porazil, a jak se pak nešťastný Kéšava modlil k Sarasvatí a ona mu vysvětlila, že musel být poražen, protože On, Šrí Čaitanja Maháprabhu, je i její Pán.

A dojely jsme k chrámu v Lužcích. Čandriká mi překvapeně řekla, že si se mnou povídá o věcech, o kterých s nikým jiným obvykle nemluví. Navíc mi začala vyprávět, že ten den, kdy jsme se setkaly, nejdřív vůbec nevěděla, že jde do televize, a když se to dozvěděla, tak že si říkala, proč tam má vlastně jít. A taky znovu prohlásila, že se určitě musíme znát už z minula, a jestli to mám taky tak. Ani na vteřinu jsem neváhala s odpovědí. Cítila jsem to úplně stejně.

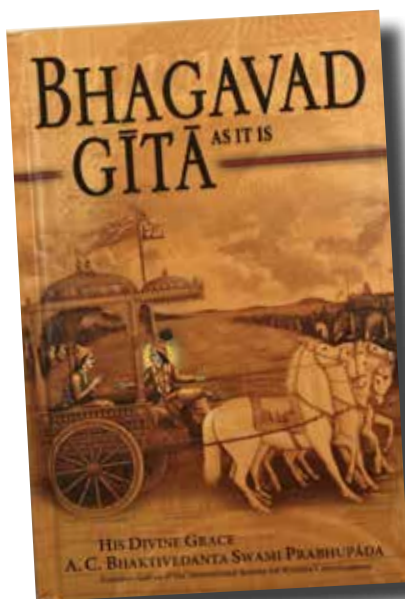
Slzy a očista srdce

Právě v tu dobu byla většina odaných buď v Harinám Mandiru, ve středisku Haré Krišna, kam ten den z Moravy přijel Pán Džagannáth i se svým bratrem Baladévem a sestrou Subhadrou, anebo v Plzni na harinámu. Chránová místnost, když jsme zašly dovnitř, tedy zela prázdnotou. Božstva, právě Šrí Čaitanji Maháprabhua a Jeho společníka Pána Nitjánandy, byla zakrytá závěsem. Naštěstí jsem v chrámu několik let žila a víc než dvacet let je středobodem mého duchovního života, takže jsem si věděla rady. Očistila jsem si ruce, vzala do levé ruky zvoneček, začala zvonit a se slovy „Šrí Šrí Nitái Navadvipačandra kí džaj!“ jsem pravou rukou rozhrnula malinově-růžovou oponu, za kterou na vyřezávaném oltáři stojí Oni dva.

Poklonily jsme se, Čandriká se posadila na podložku, zavřela oči a začala meditovat. Já si sedla o kus dál, abych jí nerušila v jejím vnitřním hovoru s Bohem, a začala jsem potichu opakovat mahá mantru: Haré Krišna, Haré Krišna, Krišna Krišna, Haré Haré, Haré Ráma, Haré Ráma, Ráma Ráma, Haré Haré. Mantru, která v tomto pokleslém věku Kali, věku hádek a pokrytectví, může člověka přenést na transcendentální úroveň nad kvality hmotné přírody – dobro, vášeň a nevědomost – a tak mu pomoci dosáhnout osvobození. Dosáhnout návratu zpátky domů, zpátky k Bohu.

Božstva měla překrásné „jahodové“ šaty, já seděla pod ásanem Šríly Prabhupády, doslova u jeho nohou, zpívala jsem si a říkala si, že by ho Čandriky návštěva zřejmě potěšila. Jeden verš z Bhagavad gíty říká, že cokoli budou dělat význační lidé, obyčejní budou následovat. A Prabhupáda vysvětloval, že pokud přijme vědomí Krišny společen-

ská elita, bude mnohem jednodušší šířit ho mezi ostatní populaci. Ale nebylo v tom jenom to. Měla jsem intenzivní a neodbytný pocit, že mi Krišna v srdci doslova poroučí, ať Čandriku odvezu do chrámu nebo ať jí to alespoň nabídnu. A rozhodně to nebylo o tom, že bych neměla do čeho píchnout, a tak jsem tam někoho jen tak pro nic za nic přivezla. To tedy ne!

Čandriká se najednou rozbřečela. Úplně se rozeštkala, třásla se jí ramena a záda, a z očí, stále zavřených, jí kanuly slzy. Dívala jsem se na ni se soucitem a vzpomínala, jak moc jsem plakala, když jsem poprvé slyšela svého duchovního mistra zpívat píseň, která začíná slovy Šrí Guru čarana padma kévala bhakati sadma neboli Lotosové nohy mého duchovního mistra jsou jedinou cestou, jak lze dosáhnout čisté oddané služby. A nebo při prvním daršanu s ním, kdy jsem se v podstatě nemohla uklidnit, a asi dvacet minut jsem jenom plakala a plakala, a Guru Mahárádž jen trpělivě čekal, až se trochu uklidním a budu s ním moci normálně mluvit a říct mu, proč jsem k němu vlastně přišla. Mnohem později jsem se do-

zvěděla, že takto odcházejí ze srdce nečistoty. Skrz slzy.

Jména Boha

A tak jsem také trpělivě čekala, až vlivem devocionální atmosféry chrámu a přímo i samotných Božstev z Čandriky vyjdou očistěné kousky karmy. Jen jsem před ni potichu postavila harmonium a posadila se blízko ní. A když pak za chvíli otevřela oči, položila jsem jí ruku na rameno a řekla jí, že to je v pořádku, že to jsou duchovní emoce, které jsou zcela na místě, a že jestli bude chtít, může klidně Krišnovi zazpívat.

Pomalinku přišla k sobě, otřela si slzy a podívala se na Prabhupádu, jestli ho to nebude rušit. „Určitě ne. Určitě bude rád,“ ujistila jsem ji. A tak si tato hvězda world music na mobilu zapnula tampuru a začala zpívat pro Božstva mantru Óm namó Nárájanája, a pak ještě přidala píseň, kterou jen před nedávnem složila a která sestává ze jmen Krišny. Už předtím jsem jí cestou sem říkala, že pro tenhle věk je metoda osvobození zpívání jmen Boha. A přesně tohle teď ona dělala.

Byly jsme tam jen my dvě a Božstva a Prabhupáda, a aniž bych chtěla být příliš ezoterická, tak jsem cítila z jejího srdce tu hloubku emoci, se kterými Jim předkládala své modlitby. Čas se zastavil, mohla bych tak sedět celé hodiny, ale ona se pak zeptala, jestli bychom už neměly jet. „Můžeme zůstat jenom tady, jestli chcete,“ odpověděla jsem jí. „Ne, chci jet i na to druhé místo,“ pokývala po indicku hlavou ze strany na stranu.

A mně to jen v tu chvíli všechno začalo do sebe dopadat – Čandriká teď pojedje za Džagannáthem. Tím, kdo jí požehnal to její světově proslulé album. Jen se předtím ještě musela zastavit za Šrí Čaitanjou

Maháprabhuem, jehož požehnání v jejím úspěchu hrálo jistě také důležitou roli, protože Jeho touhou bylo a je, aby se jména Krišny zpívala v každém městě a v každé vesnici. A ona v tom pořádný kus práce už odvedla. A myslím, že ještě odvede. A já byla jen bezvýznamný šroubeček v celém tom soukolí, které mělo Čandriku přivést za Pánem Džagannáthem, který (nejen) na ni v tu chvíli čekal v Libni.

Bhagavad gítá

Ještě ale než jsme z chrámu úplně odjely, řekla jsem jí, že bych jí moc ráda darovala Bhagavad gítu takovou, jaká je, s komentářem Šríly Prabhupády. Už ráno jsem se modlila ke Krišnovi, aby mi dal inteligenci, pomocí které to budu moci udělat tak, aby to nepřijala jen ze slušnosti a pak ji nezaložila někam hluboko do knihovny. Chtěla jsem, aby si ji vzala a přečetla si ji. Měla jsem pocit, že právě tady a teď je ten nanejvýš příznivý okamžik. A ona mi odpověděla: „Ano. Prosim. Budu moc ráda.“

Vzpomněla jsem si na slova chrámového prezidenta Narákritiho prabhua, který mě již několikrát nabádal k tomu, ať svým hostům, kteří ke mně chodí do televize na interview, dávám přinejmenším prasádam a nebo právě nejlépe nějakou Prabhupádovu knihu. Ale

zase jsem kromě toho, a vlastně především, v srdci cítila, jako by mě k tomu vybízel samotný Krišna, na kterého jsem se nějakou milostí napojila, aby mě mohl použít ve své zábavě s Čandrikou.

Dokonce jsem si už předtím, než jsme se vůbec vydaly na naši společnou cestu, říkala, že jsem určitě jen nějaký mezičlánek, než, až bude zase zpátky v Americe, potká nějakého dalšího oddaného, díky kterému se přiblíží Krišnovi ještě víc. A pak mi právě vyprávěla, že se jí během její návštěvy Evropy ozval nějaký oddaný z New Jersey, že bude vycházet nějaká nová knížka o Šrílovi Prabhupádovi, kterou by jí rád představil a daroval. A že s ním má už naplánované setkání po návratu domů. Tohle všechno mi do toho náramně zapadalo.

Za Džagannáthem!

Řeky slov mezi námi nebraly konce, ani když jsme se konečně vydaly za černým, okatým Pánem vesmíru. Ptala jsem se jí na horoskop, protože mi bylo jasné, že má určitě skvělou karmu. S úsměvem mi odpověděla, že jí samozřejmě rodiče nechali udělat horoskop už při narození a že byla, jejími slovy, „velice požehnané dítě“. Ale víc to rozvádět nechtěla a ptala se naopak mě, co umím vařit z indické kuchyně, a já, protože vařím nej-

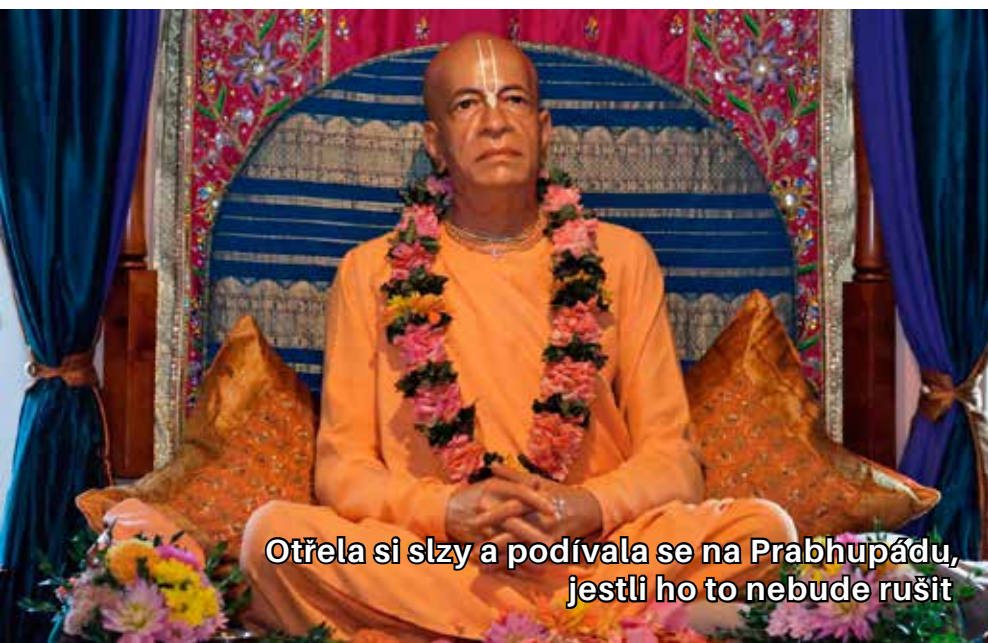
raději chuťovky, tak jsem mluvila o koftách a o samósách, ale hlavně o Narahari mátádží, která mě naučila z vaření nejvíc.

A taky, ani nevím jak, přišla řeč na bráhmány. A já netušila, kam v hovoru zajdeme, protože jsem – mylně – předpokládala, že by Čandriká v sobě mohla mít někdy obvyklou miskonceptci ohledně varen neboli společenského zařazení, které je podle některých stoupců hinduismu striktně dané narozením. Ale Bhaktisiddhánta Sarasvatí, duchovní mistr Šríly Prabhupády, na základě písem jednoznačně prokázal, že to je výlučně založeno na vlastnostech a chování. Je to jednoduché jako facka – asi byste se nechtěli léčit u někoho, kdo by se za lékaře vydával jen na základě toho, že se narodil v rodině lékařů, ale sám medicínu nikdy nestudoval. Přesto to pro někoho dodnes zůstává nepochopitelnou mystikou.

V Mandiru

Ale Čandriká mě příjemně překvapila. Když jsem, už tedy nevím na co, řekla, že možná, že oddané ISKCONu nepovažuje za pravé bráhmány, okamžitě mě přerušila a prohlásila, že ví, že oddaní Haré Krišna jsou velice čistí a striktní ve své praxi. Potěšilo mě to. A když jsem pak v neděli na Ratha játre viděla ty desítky a stovky zářivých oddaných s jasným obličejem, viděla jsem, že je jich opravdu hodně. Že samozřejmě ne každému se musí nutně dařit naplňovat ty nejvyšší standardy duchovního života stanovené Prabhupádou, ale že těch, kterým se to daří, není vůbec málo. A že v té čistotě je ohromná síla, která může zachránit svět. A že v hnutí Haré Krišna jsou i skuteční světcí!

Ale to jsem předběhla, protože to bylo až v neděli, kdy se Čandriká, přesně ve chvíli, kdy

Otřela si slzy a podívala se na Prabhupádu,
jestli ho to nebude rušit

vyrazil překrásně ozdobený vůz s Pánem Džagannáthem a Jeho božskými sourozenci na projížďku Prahou, vznesla do vzdušného prostoru v letadle mířícím do New Yorku. A jak mi pak říkala cestou zpět do hotelu Mozart, už se strašně moc těšila, jak si celou cestu bude číst tu skvělou Bhagavad gítu.

Takže zpět do Harinám Mandiru, kam jsme dorazily, když se připravily na den D, na nedělní Ratha játry, už chýlily ke konci. Oddaní dokončovali poslední květinové aranže a girlandy. Zašly jsme do chrámové místnosti, kde stáli překrásní Džagannáth s Baladémem a se Subhadrou. Bylo to už trochu jiné, protože uvnitř bylo ještě pár oddaných, a tak komorní atmosféra jako v chrámu tam už nevládla. Nicméně i tady si Čandriká sedla do lotosového sedu, zavřela oči a tiše meditovala. Já stála kousek za ní a nespouštěla oči z Džagannátha a On je nespouštěl ze mě a přitom jsem se snažila pochopit, co se to vlastně děje. A cítila jsem v srdci obrovskou spokojenost, jako bych alespoň na chvíli pochopila, co po mně Nejvyšší Pán chce.

Po nějaké chvíli jsem pak Čandriku pozvala na prasádam. Naložil nám ho samotný Níla Mádhava prabhu, jeden z hlavních organizátorů pražské Ratha játry, kterému se daří dělat festival pořád lepší a lepší a zapojovat do něj další a další oddané, čímž pak tento festival radosti přitahuje k Pánu Džagannáthovi nové a nové podmíněné duše. Okamžitě se s Čandrikou domluvili, že příští rok určitě přijede zase, a tak, aby mohla Pánu Džagannáthovi, ale i všem návštěvníkům festivalu zazpívat během kulturního programu. Mimochodem, prasádam, které vařil Makhančor prabhu, bylo vynikající!

Hvězda na hvězdě!

Jistě ne náhodou jsme se přitom posadily k Ratnamále mátádží a Kemale Maňžarí mátádží, které spolu s Átmá Daršaní mátádží a Lílou Purušóttamou prabhuem pak během rathajátrového průvodu na voze bez přestání obětovali „Božské trojici“ ovoce i další pochoutky, a ty se pak rozdávaly všem okolo. A s nimiž jsem, kromě Lily Purušóttamy, mohla hned po ránu připravovat ásany pro Božstva a převlékat Je a zdobit, než celá Ratha játra vůbec začala. Vlastně jsem si ani neuvědomila, že to budou právě ony dvě, které budou zítra Džagannáthovi nejbližší. Pro mě bylo v tu chvíli hlavní, že to jsou oddané, které mi na začátku i v průběhu mé duchovní cesty neustále pomáhaly a povzbuzovaly mě do duchovního života, přestože mi představa, že bych se jednou mohla také stát oddanou, dlouho připadala jak nějaká sci-fi fantasmagorie. Zvláště kvůli svým všemožným nečistým návykům, bez kterých jsem si svůj život ani nedokázala představit.

A teď jsem tedy seděla s hvězdou world music a dvěma dalšími hvěz-

dami Ratha játry a přemítala nad tím, jak Džagannáth dokáže všechno zařídit, pokud chce. A také nad tím, že když něco zařídit nechce, tak se to navzdory nesčetným modlitbám nestane, protože k tomu má své důvody, které vycházejí z Jeho všemilostivého a milujícího srdce. A děkovala jsem Mu, že mě do této své sladké líly s Čandrikou a její cestou za Ním přibral. Džaj Džagannáth!

PS: Když jsem Čandriku odvezla do hotelu a vrátila se pak do Mandiru, že tam ještě s něčím pomůžu, zeptala se mě Ananga Sévická mátádží, která je také jednou z hlavních hvězd Ratha játry, co to bylo za zajímavou dámu. Stihla jsem jen říct její jméno a ona, protože má jemnocit pro různé energie, mi začala vysvětlovat, že Čandriká měla moc pěknou a relaxovanou energii a že je to moc pokorná a zbožná osoba. Souhlasila jsem. Když se mě zeptala, jak dlouho se známe, a já odpověděla, že od včerejška, zamyslela se a pak řekla: „Působily jste, že se znáte už hodně dlouho, že jste staří přátelé. Hmm, je jasné, že už se znáte určitě několik životů!“ Taky bych řekla... 🙏

Certifikované kurzy Bhakti šástri & žákovský kurz

Bhagavad gítá, Nektar oddanosti, Nektar pokynů a Šrí Íšópanišad

Kurz povede Tirthakara dás,
který vyučuje Bhakti šástri více
než deset let, například v Indii,
Indonésii, Turecku a USA.

Pro více info:

Mob./Whatsapp/Telegram/
Signal: +420 736 147 292
Email: tirthakara@gmail.com
Facebook: Tirthakara
Tomas Klemenc

THE SIX TASTES OF AYURVEDA

CHUTĚ DLE ÁJURVÉDY

Při hodnocení vlivu potravin na jednotlivé dóši v organismu rozlišuje ájurvéda šest chutí – sladkou, kyselou, slanou, pálivou, hořkou a trpkou. Každá z chutí má svůj specifický účinek a vyvážené jídlo by mělo obsahovat všech šest chutí. Zastoupením jednotlivých chutí v jídle můžeme ovlivňovat jednotlivé dóši a přispívat tak k jejich rovnovážnému stavu v našem těle.

V tomto článku se budu věnovat jednotlivým chutím, jejich vlastnostem a vlivu na dóši a také zmíním několik nejobvyklejších potravin, které danou chuť obsahují.

Sladká chuť

Je nezbytná pro výživu, protože se podílí na anabolických procesech v organismu (pro tvorbu tkání), důležitá je také pro nervovou soustavu, dodává energii a obnovuje ódžas (životní energii). Zvyšuje kaphu, snižuje pittu a vátu a je ochlazující. I zde je však třeba dbát na rozumné množství, neboť její přemíra vede k závislosti a může způsobit řadu onemocnění, jako je cukrovka, různé záněty v těle, přemnožení kvasinek

atd. Nejlepším zdrojem sladké chuti jsou obiloviny a zelenina, ale také luštěniny a nezakysané mléčné výrobky a samozřejmě v přiměřené míře ovoce. Nevhodné jsou rafinovaný bílý cukr, umělá sladidla, průmyslově zpracované cukrovinky apod. Psychicky přináší stabilitu, sílu, vitalitu, lásku a soucit, ale při nadměrné konzumaci vyvolává připoutanost a chamtivost.

Slaná chuť

Podporuje trávení (zvyšuje tvorbu slin), vstřebávání živin a chuť k jídlu, je anabolická (vyživující) a zahřívá. Zvyšuje kaphu a pittu, snižuje vátu. Slaná chuť zvýrazňuje všechny ostatní chutě. V nadměrném množství ale vede ke zvyšování krevního tlaku, ztrátě tělesné síly, překyselení organismu a zadržování vody v organismu. Psychicky posiluje důvěru, odvalu a nadšení, ale v nadměrné míře vede k touze vlastnit a k podrážděnosti. Slanou chuť zajišťuje hlavně sůl (nejlépe himálajská).

Kyselé chuť

Je zahřívávací a metabolická, podporuje trávení, očišťuje, působí proti nadýmání, vyrovnává cholesterol a snižuje zahlenění. Zvyšuje pittu a kaphu, snižuje vátu. V nadměrném množství překyseluje organismus a způ-

sobuje hromadění toxinů v krvi. Psychicky osvěžuje mysl, v nadměrném množství zvyšuje závist, kritičnost nebo žárlivost. Hlavním zdrojem jsou citrusy, zakysané mléčné výrobky, ale také rajčata.

Pálivá chuť

Je zahřívací a katabolická, lehká a vysušující, zvyšuje vátu a pittu, snižuje kaphu. Podporuje trávení a vstřebávání, odstraňuje toxiny. V nadměrném množství vysušuje tělesné tekutiny, zvyšuje žížeň, podporuje záněty a překyselení. Psychicky zvyšuje koncentraci, při nadužívání vede k hněvu, netrpělivosti a agresivitě. Pálivou chuť získáváme zejména z koření (zázvor, pepř, křen, chilli).

Hořká chuť

Je chladivá a katabolická, působí protizánětlivě, detoxikačně a snižuje horečku, vysušuje tkáň. Pomáhá léčit kožní onemocnění, čistí játra, posiluje slinivku a podporuje trávení. Hořká chuť zvyšuje vátu, snižuje pittu a kaphu. Psychicky její nadbytek vyvolává nespokojenost, frustraci a pocit osamělosti. Zdrojem hořké chuti je listová zelenina, hořká dýně, ale také okurka, lilek, brokolice. Z koření zejména kurkuma, šafrán, řecké seno.

Svíravá (trpká) chuť

Je chladivá a katabolická, čistí krev a léčí vředy, vysušuje vlhkost, zlepšuje vstřebávání. Tato chuť zvyšuje vátu, snižuje kaphu a pittu. V nadměrném množství narušuje trávení, zhoršuje krevní oběh, způsobuje křeče. Psychicky posiluje mysl, ale při nadbytku naopak způsobuje úzkosti a deprese. Svíravou chuť se kromě koření, jako je kurkuma, koriandr a majoránka, vyznačují také ghí, luštěniny a dále špenát, dýně, jablka, brusinky nebo granátové jablko.

Každá z chutí má pak určitý účinek (tzv. vírja) na trávení v žaludku a tenkém střevě, a to buď zahřívací, nebo ochlazující. Zahřívací vliv uklidňuje vátu a kaphu a povzbuzuje pittu, a podporuje trávicí oheň (agni) a metabolismus, povzbuzuje krevní oběh. K těmto chutím patří pálivá, slaná a kyselá, a to v tomto pořadí dle síly účinku.

Ochlazující vliv zklidňuje pittu a zvyšuje vátu a kaphu, podporuje anabolické procesy (růst) a snižuje agni, povzbuzuje lymfatický oběh. K těmto chutím patří sladká, hořká a svíravá, a to v tomto pořadí dle síly účinku. 🦋

Zdravá varianta mlsání jen tak na lžičku, ale také na palačinky, na pečení, do smoothie, na kaše, na pečivo...

Obsahuje pouze základní suroviny prémiové kvality a díky přidanému ghí je krémové konzistence.

Složení: Bio lískové ořechy, Bio med, Bio ghí - máselný tuk, vanilka a karob

**SLADKÁ A DOBRÁ
GHÍTELA = ZÁZRAK!**

nakuphrou.cz

Úžasný příběh blízké smrti

Stalo se to v lednu 2020. Bydleli jsme tady v Májápuru. Musím hned říct, že jsem byla úplně zdravá a neměla jsem v úmyslu v blízké budoucnosti zemřít. Navíc si pamatuji, že v té době jedna máťádží opustila tělo v nemocnici v Májápuru a já jsem se přihlásila jako dobrovolník, abych jí byla nablízku a zpívala Haré Krišna. Říkala jsem si, že budu moci posloužit oddané a zároveň získám zkušenost, jak správně

umírat. Zkušenost, která mi pomůže. Za 20 až 30 let... Nevěděla jsem, že v den své služby u ní budu ležet v bezvědomí na vedlejším oddělení a sama budu potřebovat slyšet svaté jméno.

Ukázalo se ale, že smrt může přijít docela náhle, i když jsme úplně zdraví a vůbec neplánujeme zemřít. V těch dnech jsem byla ve velkém stresu, onemocněla jsem od nervů, několik dní

jsem zvracela a nemohla jsem pít ani jíst. A po třech dnech mi klesly hladiny elektrolytů v krvi natolik, že jsem začala pociťovat strašnou bolest a neustále jsem ztrácela vědomí. Nejprve mě vzali do naší nemocnice v Májápuru a pak mě převezli na kliniku v Ranaghátu. Jak jsem později zjistila, nedostatek draslíku a hořčíku vede k tomu, že všechny svaly a orgány člověka jsou paralyzovány. A tak jsem se ocitla ve stavu, kdy se všechny systémy v mém těle začaly vypínat – srdce nemohlo pumpovat krev, trávicí systém zamrzl, toxiny šly do krve a plíce nemohly dýchat.

Dusila jsem se, svíjela jsem se bolestí a absolutně jsem nedokázala na nic myslet, protože toxiny mi vypínaly mozek. Byla jsem v naprosté panice a uvědomila jsem si, že to vypadá, že je to konec. Velmi matně, přes závoj husté mlhy, jsem si vzpomněla, že teď nutně potřebuji někomu zavolat, něco říct, ale vzhledem k tomu, že mozek mi vůbec nefungoval, nemohla jsem si vzpomenout na to, komu bych měla zavolat. Byla to hrozná hodina mezi nesnesitelnou bolestí a ztrátou vědomí.

Koho mám volat?

V té době jsem praktikovala vědomí Krišny 23 let. Mnohokrát jsem svým studentům kázala, že v době smrti by měl člověk vzpomínat na Krišnu, diskutovali jsme s nimi o tom, jak správně zemřít, a byla jsem si jistá, že v době smrti jednoduše upřeme svou mysl na Krišnu. Jenže se ukázalo, že to vůbec není tak jednoduché!

Po celý svůj život jsem se bohužel nesnažila zpívat pečlivě a po-

**MATAJI
ANANDA
VRIDAVANI
THE STORY**

Krišna mě ani na minutu neopustil ode dne, kdy jsem začala zpívat Jeho jméno

zorně, často jsem zpívala i za běhu. Neměla jsem čas, protože jsem byla každý den zaneprázdňena kázáním a různými bohoslužbami, a myslela jsem si, že jednou, zázračně, díky této službě okusím svaté jméno. Ale tak to vůbec není. Jeden duchovní mistr řekl, že oddaní jsou velmi často klamáni tím, že si myslí, že jednoduše tím, že budou sloužit ISKCONu, ale budou přitom zanedbávat džapu, budou jednoho dne schopni získat čistou oddanou službu. I já jsem byla jedním z těch oddaných. A v okamžiku smrti jsem si uvědomila, že všechno mé nepozorné zpívání mě dohnalo.

Můžeme si myslet, že budeme vzpomínat na Krišnu intelektuálně, jak to někdy děláme v průběhu života. Jak mi však moje zkušenost ukázala, v okamžiku smrti je intelekt vypojený a zůstává pouze mysl. Nemůžeme na něco myslet jen snahou vůle, spíše nás naše mysl odnáší tam, co nám bylo za života nejdražší, k tomu, co jsme považovali za své útočiště. A po 23 letech duchovní praxe jsem v okamžiku smrti upadla do takové paniky, že jsem měla mysl plnou myšlenek na svou matku, a ne na Krišnu. Vzpomínala jsem si, jak mi jako dítěti poskytovala útočiště, když jsem byla nemocná, a ve chvílích, kdy jsem nabyla vědomí, jsem jednoduše

volala svou matku a úplně jsem zapomněla na Pána.

Někde v koutku své mysli jsem chápala, že mám volat někoho jiného, ale kvůli silné otupující bolesti jsem si nemohla vzpomenout, koho mám volat a co mám křičet.

Zpívej Haré Krišna!

V tuto chvíli lékaři oznámili, že jsem na pokraji smrti a že mohu každou chvíli odejít. Tuto zprávu předali našim oddaným v Kazachstánu, kde právě probíhal nedělní program. A oddaní, nekonečně milostiví, o mě začali bojovat a začali zpívat tříhodinový kirtan a prosili Krišnu, aby mi pomohl.

A díky jejich modlitbám se nade mnou slitoval. Svaté jméno se nenachází v hmotném prostoru, jejich kirtan v Kazachstánu za mnou do Ranaghátu přišel takto: znovu jsem nabyla vědomí a ze silné bolesti jsem ze sebe vydala jakýsi výkřik nebo sten.

V tu chvíli se nade mnou sklonil obličej indické sestry:

„Co křičíš?“ řekla mi přísně. „Umíráš. Jen zpívej Haré Krišna!“

Jak jsem zjistila mnohem později po svém uzdravení, tato sestra byla muslimka, dokonce ode mě odmítla přijmout knihy Šríly Prabhupády, když jsem odcházela z nemocnice. A když jsem se jí zeptala, proč mi na jednotce intenzivní péče poradila,

abych zpívala Haré Krišna, jen pokrčila rameny a řekla: „Nevím.“

Každopádně, když jsem uslyšela Haré Krišna z jejích rtů, cítila jsem velkou úlevu. Konečně jsem si vzpomněla, co opakovat v okamžiku smrti. Sebrala jsem všechny síly a pokusila jsem se vyslovit Haré Krišna, ale bohužel mi úplně ochrnul všechny svaly včetně řeči a mohla jsem jen nezřetelně mumlat. Nemohla jsem vyslovit Haré Krišna!

Byla jsem z toho tak zoufalá, že mi z očí začaly téct slzy a jen jsem se zmítala na posteli, zamotaná do všech těch hadiček. Pak jsem zaslechla hlas doktora oslovující sestru.

„Kdo je to?“ zeptal se.

„Je z ISKCONu,“ odpověděla sestra.

A náhle si doktor sedl vedle mě a začal zpívat: „Hé Krišna karuná sindhu, dína bandhu džagat paté, gópéša, gópiká kánta, Rádhá kánta namas tu té!“ A pak začal zpívat Haré Krišna.

Jeden Pán v mnoha podobách

Takže kirtan oddaných v Kazachstánu se mi skrze něj projevil v nemocnici v Ranaghátu. Cítila jsem za něj velkou vděčnost, stejně jako velkou lítost nad svým hloupým životem a zpíváním plným přestupků, a opustila jsem tělo. Bála jsem se, protože jsem si uvědomila, že jsem zkouškou úplně propadla. Myslela jsem si, jaký jsem to blázen, když jsem celý život zacházela se svatým jménem tak povrchně. Tolik jsem si nadávala! A v tu chvíli jsem náhle uviděla svá Božstva, která jsem uctívala 23 let: Džagannátha, Baladéva a Subhadru. Baladéva a Subhadrá byli v dálce a Jejich siluety jsem viděla jen matně. Ale

Pán Džagannáth stál velmi blízko a byl jasně vidět.

Najednou jsem viděla, že všechna Božstva Pána Džagannátha jsou jedním Pánem projeveným v mnoha podobách. A pak jsem Ho uviděla v lidské podobě. Byl to Pán Džagannáth, ale také Krišna Samotný. Měl ruce a nohy a velmi krásnou postavu a vzpřímené držení těla. Měl namodralou kůži barvy lotosového květu a Jeho tvář byla velmi pohledná s velkýma očima a záhadným, jemným úsměvem. Neřekl nic, ale najednou mi ukázal celý můj život od chvíle, kdy jsem se připojila k ISKCONu a začala praktikovat vědomí Krišny.

Celý můj život se mi míhal před očima jako ve filmu a viděla jsem, že během celého tohoto filmu, když jsem hrála nějaké role, stál vedle mě Pán Džagannáth, mým hmotným očím neviditelný. V tu chvíli jsem byla v takovém šoku, když jsem si uvědomila, že mě Krišna ani na minutu neopustil ode dne, kdy jsem začala zpívat Jeho jméno, vždy tu byl a chránil mě v nebezpečných situacích, kdy se mi zdálo, že jsem sama se svými problémy.

Krišna je vždy po našem boku

Když jsem začala kázat muslimům ve své zemi, a jejich muezzini mi hrozili, že mi useknou hlavu, a dlouho mě pronásledovali. Nakonec mě ale nechali na pokoji a já si myslela, že jsem se před nimi dobře ukryla, ale ukázalo se, že to byl Džagannáth, kdo mě ochránil před jejich útoky.

Několikrát mě chtěli zavřít do vězení za kázání ve vědeckých kruzích a já jsem umírala strachy, věřila jsem, že mě Krišna opustil a že je se mnou konec. Ale nakonec mě také nechali být, a jak jsem později zjistila, všichni pracovníci, kteří se mým

případem zabývali, byli propuštěni z práce. To byla také ochrana Pána Džagannátha!

Jednou v noci na mě zaútočil maniak, ale najednou se ze tmy objevila obrovská žena a hlasitým křikem ho odehnala. A to byla také ochrana Krišny. Pak mě jednoho dne chtěli znovu zavřít do vězení a já znovu plakala strachem celou noc, Džagannáth za mnou ve snu přišel a ukázal mi, že všechno bude v pořádku. A tak se také stalo.

Při pohledu na celý můj život, který se přede mnou míhal, jsem si uvědomila, že Pán Krišna nikdy neopouští své oddané, bez ohledu na to, do jakých okolností se kvůli našim minulým hříchům dostaneme. A i když se nám zdá, že jsme úplně sami, bezmocní, bezbranní, Krišna vždy stojí po našem boku a chrání nás neviditelným způsobem.

Nejdůležitější je zpívání svatých jmen

A Krišna také ukázal to nejdůležitější. Tím, že přede mnou posouval pásku mého života, ukázal, že nejdůležitější v ní byly kirtany, kterých jsem se zúčastnila. Je to úžasné, ale viděla jsem podrobně každý kirtan, který jsem během svého života zpívala. Dokonce i ty kirtany, kterých se účastnili pouze 3 nebo 4 oddaní. Neukázal mi žádné hmotné událos-

ti, které by byly z mého pohledu důležité, ale ukázal to, co bylo důležité pro Něho i pro mě jako duši – společné zpívání svatých jmen.

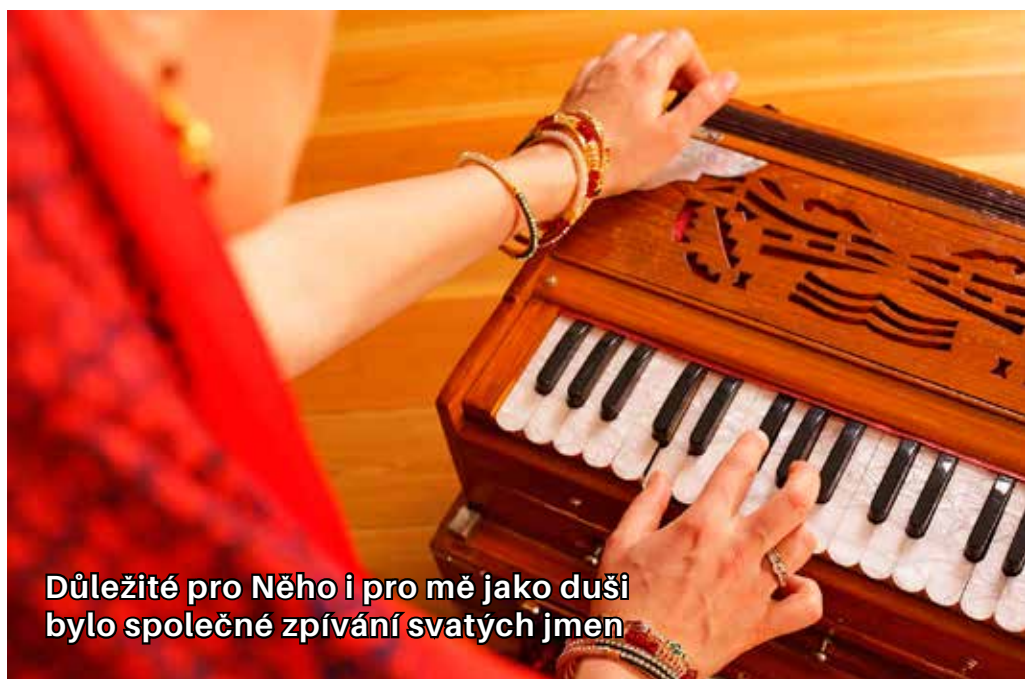
Viděla jsem, že během každého kirtanu stoupaly ze zpěvů proudy jiskřivé energie zlaté, modré a růžové barvy. A tyto proudy dosáhly nebes a naplnily vesmír. Je tak zvláštní, že i malé kirtany prováděné malou skupinou oddaných měly tak neuvěřitelnou sílu. Tak nekonečně mocné je svaté jméno a tak drahý je Krišnovi náš pokus zpívat!

Při pohledu na svůj život z této jiné reality jsem byla v naprostém úžasu a blaženosti. A pak to všechno skončilo. Vrátila jsem se do svého těla, abych jako Adžámila dostala další šanci – šanci zacházet se svatým jménem Pána jiným způsobem.

Možná jednou milostí Krišny a oddaných budou všechny mé anarthy a hmotné vědomí očištěny silou Krišnova svatého jména a já se je naučím upřímně a čistě zpívat.

Nyní bych ráda poděkovala svému duchovnímu mistrovi Šrílovi Šivarámovi Svámímu za četné instrukce a přednášky o svatém jménu.

Autorka je Ph.D. v oboru filozofie a je profesorkou přednášející na katedře religionistiky 🙏

Důležité pro Něho i pro mě jako duši bylo společné zpívání svatých jmen

Domácí zmrzlina

Když vám doma dozrají banány a mají na sobě hnědé tečky, pak je čas uložit je do mrazáku a použít na zmrzlinu.

Ovoce dejte do výkonného mixeru a mixujte do hladka. Díky hodně zralým banánům není potřeba doslazovat. Jako základ vždy použijte mražené banány a ovoce obměňujte podle sezóny.

&

Mražený banán 2 ks
Jahody 8 ks

Mrkvový dortík (Overnight oats)

Ingredience na dortík smíchejte, dejte do skleničky a uložte přes noc do lednice.

Ráno ozdobte jogurtem, ovocem, ořechovým máslem a konopnými semínky.

A s láskou a oddaností nabídněte Šrí Krišnovi.

Na dortík

ovesné vločky jemné 100 g
skořice 1 čl
mrkev nastrouhaná nahrubo 1 x
banán 1/2 - namačkat
javorový sirup 30 g
chia semínka 1 čl
mléko 250 ml
jogurt bílý 50 g

Na ozdobu

jogurt
ovoce
ořechové máslo
konopná semínka

Recept poskytla
Bradžarání déví dásí